

ÇİĞDEMİM SESİ

Aylık Çevrimiçi Dergi

25.Yıl Özel Sayısı

Sayı: 61

Nisan-2021

www.cigdemim.org.tr

ÇİĞDEMİM DERNEĞİ AYLIK ÜCRETSİZ ONLINE DERGİ

Sahibi : Çiğdemim Derneği Yönetim Kurulu adına Fatih Fethi Aksoy

Yayın Kurulu: Dilek Yüceel, Elvan Akbay, Fatih Fethi Aksoy, M.Sinan Kayaligil, Zuhal Yüksel

Tüm yayın hakları saklıdır. Yayımlanan yazı, görsel ve bilgiler kaynak gösterilmeden alıntılanamaz. İmzalı yazılarda görüşler yazarlarına aittir.

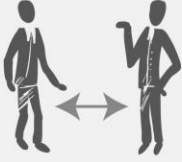
CORONA VİRÜSÜNDEN NASIL KORUNABİLİRSİNİZ?

Ellerinizi sık sık su ve sabun ile en az 20 saniye boyunca ovarak yıkayın.

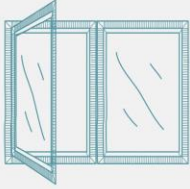
Öksürme veya hapşırmada ağız ve burun **tek kullanımlık mendille kapatın**, mendil yoksa dirseğin iç kısmını kullanın

Soğuk algınlığı belirtileri gösteren kişilerle aranızda en az **3-4 adım mesafe** koyun

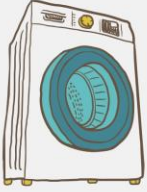
Yurt dışı seyahatlerinizi iptal edin ya da erteleyin

Bulunduğunuz ortamları sık sık havalandırın

Kapı kolları, armatürler, lavabolar gibi **sık kullandığınız yüzeyleri** su ve deterjanla her gün temizleyin

Kıyafetlerinizi **60-90°C'de** normal deterjanla yıkayın

Tokalaşma, sarılma gibi yakın temaslardan kaçının

Ateş, öksürük, nefes darlığı gibi şikayetleriniz varsa, **maske takarak bir sağlık kuruluşuna başvurun**

Soğuk algınlığı belirtileriniz varsa **yaşlılar ve kronik hastalarla temas etmeyin**, maske takmadan dışarı çıkmayın

Ellerinizi gözlerinize, ağızınıza ve burnunuza dokunmayın

Hiçbir kişisel eşyanızı (havlu gibi gündelik eşyaları) ortak kullanmayın

Yurt dışından dönüşte **ilk 14 günü** evinizde geçirin

Bol sıvı tüketin, dengeli beslenin, uyku düzeninize dikkat edin

ÇİĞDEMİM DERNEĞİ

Çiğdem Mah. 1551.Cadde 14-A Çankaya/Ankara

+90 312 2852047
+90 530 6609583

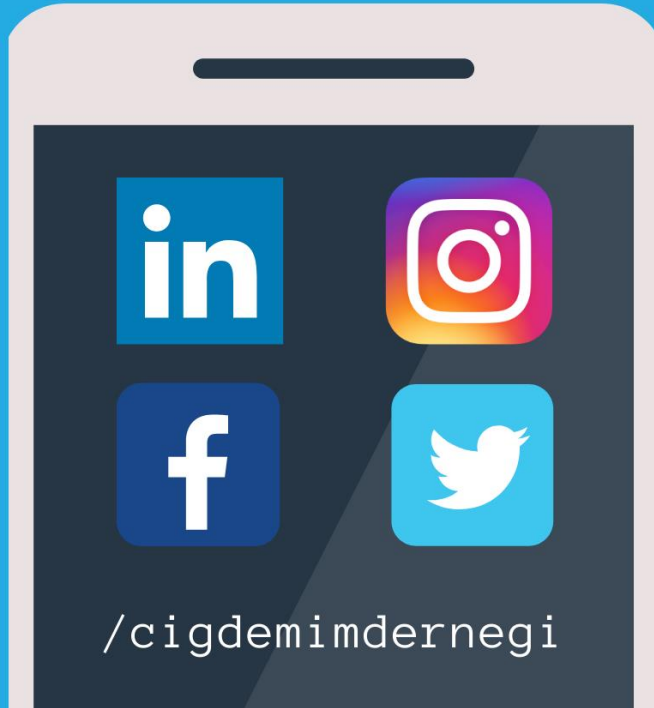

dernek@cigdemim.org.tr

www.cigdemim.org.tr

0507 8685770

İYİ NİYET VE SEVGİYLE YAPILAN HİÇBİR ŞEY BOŞ DEĞİLDİR!

Fatih Fethi Aksoy – Yeni Esenkent Sitesi

5 yıl önce “Çiğdemim-Bir Sivil Toplum Örgütünün 20 Yıllık Başarı Hikayesi” adlı kitabı hazırlarken bunu yazmışım. Aradan beş yıl geçti ve ben aynı şeyi tekrarlıyorum. İyi niyetle ve sevgiyle yapılan her şey mutlaka karşılığını bulur. Geçen beş yıl içinde mahallemiz için, komşularımız için ve derneğimizin kurumsallaşması için ne çok şey yapmışız ve karşılığını almışız.

Kuşkusuz yapılanların en önemlilerinden birisi mevcut muhtarımızla devam etme konusundaki ısrarımız oldu. Bazı komşularımızdan eleştiri alsak bile önceki dönemde yakaladığımız olumlu işbirliği ve birlikte çalışma iradesinin devamı için doğru karar aldığımızı düşünüyorum. Nitekim bu irade sayesinde önce mahallemize açılacak olan İmam Hatip Lisesinin normal Anadolu Lisesine çevrilmesini sağladık, sonrasında da Şirindere kağıt toplayıcıları konusunda çok önemli gelişmeler yaşadık. Hepimizin can ve mal güvenliğini tehdit eden ve çok büyük çevre kirliliği yaratan kağıt toplayıcıların oturdukları metruk binaların yıkılması, onların mahalleden başka yerlere gönderilmesi ve

alanın temizlenmesiyle hepimiz rahat nefes aldık. Bu gelişmelerde muhtarımızın çok önemli katkıları ve işbirliği unutulmaz.

Gene son beş yılda Sivil Toplum Geliştirme Merkezi (STGM) Derneğinin BİRLİKTE hibe programından aldığımız destekle hem iki yıl boyunca derneğimizin idari giderlerini karşıladık hem de kurumsallaşma çalışmaları yürüttük. Yeni misyon ve vizyonumuzu belirledik, birçok kez öz değerlendirme yaptık, kendi kendimizi puanladık, eksiklerimizi gördük, eksiklerimizi gidermek için iyileştirme planları hazırladık. Stratejik plan ve hedefler belirledik. O hedeflere ulaşmak ve iyileştirmelerimizi tamamlamak için eğitimler aldık, toplantılara katıldık. Çalıştık ve çalışmaya devam ediyoruz.

Son beş yılda birçok yeni arkadaşımız aramıza katıldı. Genişletilmiş Yönetim Kurulu (GYK) adını verdiğimiz yönetim ve denetim kurulları asil ve yedek üyeleri, topluluk sorumluları ve eski GYK üyelerinden oluşan grup ve ortak akılla kararlar alıp etkinlikler yapıyoruz. Kuruluşumuzdan bugüne kadar geçen 25 yılda 120 farklı GYK üyesi komşumuz olmuş. Önceden 2 yıl olan genel kurul süremizi 2008’de bir yıla indirerek her yıl genel kurul yaptık. Her yıl üyelerimizle bir araya gelip yeni bir enerjiyle yola devam ediyoruz. Üyelerimizi önemsiyor ve dinliyoruz. Her yıl en az iki kez üye danışma toplantısı yapıyoruz. Buradan çıkan görüşler bize yol gösterici oluyor.

Son beş yılda derneğimizi mahalle dışına da taşıdık. Her platformda bulunuyor ve derneğimizi

tanıtıyoruz. Birçok yerde örnek olarak gösteriliyoruz ve deneyim paylaşımlarında bulunuyoruz. Biz artık kendimizi anlatma aşamasını geçtik. Artık hiç tanımadığımız yerlerde hiç tanımadığımız kişiler bizi anlatıyor. Bunu görünce hem duygulanıyor hem de ne kadar doğru şeyler yapıyor olduğumuzu fark ediyoruz. Üniversitelerle yakın işbirliklerimiz ve ortak çalışmalarımız oluyor. Yüksek Lisans ve doktora öğrencileri için çalışma konusu oluyoruz.

Gene son beş yılda katılımcılık ve ortak akılla çalışmalar yürüten kent konseyleriyle de yakından ilgileniyoruz. Hem Çankaya hem de Ankara Kent Konseylerinin bileşeniyiz ve birçok çalışma grubunda aktif olarak görev alıyoruz.

Bir yıldan fazla süredir devam eden salgın hastalık süreci, bizim 25 yıldır yapmaya çalıştığımız komşuluk ilişkileri ve dayanışmanın ne kadar önemli olduğunu ortaya çıkardı. Biz hep komşuluk diyorduk, dayanışma diyorduk, komşuluk ilişkilerini geliştirmemiz lazım diyorduk, ne kadar haklı olduğumuzu gördük. Bu süreçte de komşularımızın her türlü ihtiyacını gidermek için seferber olduk. Yaş almış komşularımızla daha fazla ilgilendik. Onların hal ve hatırlarını sormak bile çok iyi geldi. Çok olumlu geri bildirimler aldık ve almaya devam ediyoruz. Bu süreçte düzenlediğimiz iyilik kampanyası ile hem mahallemizde hem de mahalle dışında bakkallarda veresiye defterleri kapattık. Sizler bizlere güvendi ve destek verdi bizlerde bu güvenin gereğini yerine getirdik.

Yeni açılan ortaokulumuzun boş duvarına dev bir Atatürk Posterini yaptırmak için yola çıktık, kısa sürede desteklerinizle bunu da başardık. Sokak köpekleriyle ilgili başlattığımız kampanyada da bizi yalnız bırakmadınız. Desteğinizle ve kararlılıkla bu konuyu da çözeceğiz.

Önümüzde çok önemli bir konu daha var. Daha önce sizlerle paylaşmıştık, derneğimizin bulunduğu arsanın sahibi burayı boşaltmamızı istedi. Yeni bir yer arayışımız sürüyor. Yapacağımız genel kurulda üyelere yetki aldıktan sonra bir iki alternatif üzerinde yoğunlaşacağız. Bu konuda bize destek olacağınızdan eminiz. Ayrıntıları genel kurulumuzdan sonra sizlerle paylaşıyor olacağız.

Israrlı takibimiz, her platformda dile getirmemiz ve sorumluları göreve davet etmemiz sonucu hedefine ulaşan “Atık İlaçların Toplanması” konusundan da bahsetmek isterim. Yaklaşık 2 yıldır devam eden bu çalışmalarımızın da etkisiyle Eczacılar Odası ve Ankara Büyükşehir Belediyesi bir kampanya başlattı. Artık atık ilaçlar Ankara genelindeki, şimdilik 199 eczanede, toplanmaya başlandı. Mahallemizde de Atrium İş Merkezinde Yeni Gökkuşuğu Eczanesi ilaçları topluyor. Buradaki kumbaraya atık ilaçlarınızı bırakabilirsiniz.

Gene ısrarlı istek ve takiplerimizle mahallemizdeki ATM'lerin (para çekme makinaları) engelli erişimine uygun hale getirilmesini sağladık. Şimdilik 3 ATM uygun hale geldi.

Bir diğer ısrarlı çalışmamızda mahalle bostanımızda sürdürdüğümüz kompost çalışması. Israrla devam ediyoruz ve çeşitli projeler sayesinde 5 adet kompost tankına ulaştık, sizlerden gelen sebze-meyve atıkları, yumurta kabukları, çay-kahve posaları ile burada kompost üretimimiz oldukça hızlandı. 5 tank artık yeterli gelmiyor. Şimdi bir kompost makinası alma aşamasına geldik.

Bu 25 yıllık ısrarlı çalışmalarımızın birkaç somut çıktısını sizlerle paylaşırken güven ve desteğiniz için teşekkür ediyor ve bilgi-birikim-emeğini paylaşmak isteyen herkesi aramıza bekliyoruz.

Sevgi, saygı ve hoşgörüyle.....

BİRLİKTE GÜÇLÜYÜZ !

Semt ve mahalle sözcüklerinin ikisi de bize Arapça'dan geçti. Demokrasinin yalnız ve ilk olarak eski Yunan kent devleti (polis) Atina'da ortaya çıktığı eksik bir bilgi olsa da, halk yönetimi anlamındaki **demokrasi (demos=halk, krası=yönetim)** terimi antik Atina'dan geliyor. Buradaki halk terimi, toplam kent nüfusu 30 bin kişi olsa da polisin bütün halkından değil, mahalle halkından geliyor. Eski Yunan'da mahalleye **“deme”** deniyordu. **“Demos” (halk) teriminin kaynağı “deme”, yani mahalle halkı.** Demelerin temsilcileri seçimle **“500’ler Meclisi”**ni oluşturup, dönüşümlü olarak polisi yönetiyordu. Bir **“doğrudan demokrasi”** örneği. (Her ne kadar demokrasi teriminin kaynağını oluşturma gururunu taşısa da, orada **kadının konumunun**, bugünün Afganistan'ının bazı bölgelerini yöneten şeriatçı Taliban'ın kadına biçtiği konumdan farkı yoktu. Kölecilik ve koyu ataerkillik bir yönetim vardı.) Kısacası, demokrasi, tarihsel olarak taban birimi olan mahalleden, eski Orta Asya'da ve eski Germen kabilelerinin askeri demokrasilerinde ise mahallenin eşiti sayılabileceğimiz obalardan geliyor.

Modern çağda ilk olarak İngiltere’de ortaya çıkan **“temsili demokrasi”**de, -dünyanın çok küçük bazı bölgelerinde görülmesi dışında- bırakalım doğrudan demokrasiyi semt, mahalle örgütlenmeleri bile yok. Demokratik devleti insan bedenine benzetirsek; organları var (yasama, yürütme, yargı), dokuları var (il-ilçe belediyeleri, il genel meclisleri) ama hücreleri yok (mahalleler). Günümüz demokrasisinde taban örgütlenmesi olarak ilçe altı birimleri, yani semtler, mahalleler yok. Batının demokratik rejimlerinde olmadığı gibi bizde de yok. Bu nedenle temsili demokrasi sınırlı ve sakat bir seçkinci demokrasi olarak insanlık tarihinde süregidiyor.

Aslında bizde taban örgütleri bir ara vardı. 1960 öncesinde, **ocak ve bucak örgütlenmeleri** yasaldı. **Ocaklar** bugünün mahallelerine denk geliyordu. Hatta daha küçük birimlerdi. Bugün nüfusu küçük bir kent ölçeğinde, 30-40 bin kişilik mahalleler bile var. Ocaklarda siyasal partilerin birimleri yasal olarak vardı. 27 Mayıs darbesinden sonra ne yazık ki **ocaklar Kurucu Meclis’te “kıyıldı”**. Bu demokrasinin derinleşmesine duyulan bir kuşku, seçkinci, halka güvenmeyen bir uygulamaydı. Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın sağduyu ve sağgörüden yoksun ufuksuzluğu Demokrat Partinin sivil cuntaya yönelmesinin başlıca nedeni olsa da, tepede Bayar-İnönü arasındaki kavganın faturası halka kesildi ve demokrasinin taban örgütleri biçildi. Merkezîyetçi, iki bin yıllık devlet geleneğimiz, hem de demokrasi getirmekle övünülen yeni anayasa ile karşımıza heyula gibi yeniden dikilmişti: “Modernleşeceksek yukardan aşağı olacak! Halk bilmez, yanlış yapar. Devlet ne derse o!”

Türkiye’de artan sayılarda ve çok çeşitli alanlarda STK’lar kurulsa da, toplumun hücreleri, taban birimleri olan mahallelerde STK'lara çok az rastlanıyor. Artık, imar planlarında semt STK'larına yer ayrılmasının gündeme getirilmesi gerekiyor. Ama yer, mekan sorunu bile dayanışmacı bir güç oluşturarak aşılabılır.

Semt derneklerinin az olmasının, toplumumuzda STK'ların nicel ve nitel olarak az ve güçsüz olmasının altında kuşkusuz siyasal nedenler var. Güçlü devlet güçsüz toplum istenmiştir. 1960 sonrasındaki askeri darbelerin STK'ların üstüne çökmesi, halkta bilinçaltına yerleşen “örgüt ve mimlenme” korkusunu

pekiştirdi. Toplumun sindirilmesi ne yazık ki, sivil toplumculuğun önünde ciddi bir engel. Pek demokratik bir ülke sayılmayız, değil mi?

YASA YOKSA HALK VAR! ÇİĞDEMİM'İN AYRIKSI ÖYKÜSÜ

Ortadan kaldırılan **siyasi partilerin semt örgütlenmelerinin** yasallaştırılarak yeniden kurulması gerekir. Halkın kendi siyasal deneyimleriyle siyaseti öğrenip kendini ve demokrasiyi olgunlaştırmasının önü açılmalı. Bunun yanında, ilçe belediyelerinin altında, onların belirli bazı yetkileriyle **“semt belediyeleri”** de düşünülebilir (bu ayrı bir yazı konusudur). Bu iki taban örgütlenmesi demokrasiye ve halkın politik olgunluğunun gelişmesine büyük katkıda bulunur.

Bunların olmaması halkın elini kolunu bağlamaz. Batıda üçüncü sektör, hükümet dışı örgütler de (NGO) denen, bizdeki yerleşmiş adıyla, **Sivil Toplum Kuruluşları (STK)** devlet ve parti örgütlenmesinin boş bıraktığı bu alanı, siyasal partilerden bağımsızlığını koruyarak, bazı yönleriyle doldurabilir. Aşağıda, bu sorunları özgüçüyle aşmış, Ankara'nın Çankaya İlçesinin, ODTÜ arka kapısı ile Fen Lisesi arasında konuşlanmış Çiğdem Mahallesi'nin 25 yıl önce kurulmuş derneğinin, **Çiğdemim** kısa adlı, **Çiğdem Mahallesi Çevre Eğitim ve Dayanışma Derneği**ni ayrıksı, sıradışı uğraşının çok kısa bir öyküsünü okuyacaksınız.

Türkiye gibi kurumlaşması, kurumlarının sürekliliği çok zayıf bir ülkede 25 yıllık kesintisiz, öz gücüyle yaşamış kaç tane dernek var? **Eğitim, çevre, dayanışma, kültür** deyince kendi yaptıkları dışında belediyelere destek ve öncü olan, onlarla işbirliği yapan bir uygarlık adacığı. Çiğdemim, çalışma alanlarının yanına **“bağımsız, tarafsız, gönüllü”** ilkesini koydu. **“Mahallenin sakini değil, sahibi olalım”** dedi. Halkın üçte ikisinin (bebekler, okul çocuk ve gençleri, ev kadınları, emekliler, işsizler, işyerleri) 24 saat yaşadığı mahalleleri

dev yatakhaneler olarak gören merkezîyetçi anlayışa karşı, toplumsal olarak **“nitelikli yaşam alanları”**, siyasal olarak **“demokrasimizin taban birimleri”** yapmak için düşünsel ve eylemli çabaları oldu.

Türk halkında örgütlenme bilincinin oluşmasında, yukarıda belirtilen nedenlerle bir **“STK bilinci ve girişimi”** yeterince oluşmadığı gibi, **“takım çalışması”** alışkanlığı da yoktur. İlkinin nedeni siyasal, ikincinin eğitseldir (ah şu eğitmeyen eğitim düzeni!). Ancak öncüler bu çoraklıkta bile, bir şeyler yaparlar.

Öncü çalışmalar için yaratıcı, girişken, çalışkan, dürüst bir takıma ve bu takımın birleştirici bir önderine gereksinim duyulur. **Halkı öncüler yürütür.**

Çiğdemim'de bir dönemde, genellikle etkin uğraşan kişi sayısı 15-25 civarında olmuştur. Her dönem, bir süre etkin çalışıp sonra iç dünyasına çekilenler oldu. Bu anlamda, derneğin kurullarında çalışan kişi sayısı toplamda 150'yi bulur. Derneğin büyük şansı, ömrünü-gücünü-aklını 25 yıl boyunca buraya kesintisiz adanmış bir başkanının olmasıdır.

Çiğdemim neler mi yaptı? Ekonomiye **ayrışmış atıkları** kazandırdı (kağıt, pil, yağ, elektronik, plastik, metal). **Tiyatro, konser ve gezilere** toplu gidişler gerçekleştirdi. Bu gelişkinlikte, semt STK'larınca kurulmuş bir örneği olmayan, üstelik semt halkının bağışladığı kitaplarla oluşturulan, 30 bin kitaplı, hep nicel ve nitel gelişmesini sürdüren bir **semt kütüphanesi** kurdu (Kütüphanenin yeni yapısını 5 yıl önce Çankaya Belediyesi verdi). **ODTÜ Ormanını koruma** ve mahallenin **ağaçlandırılması/bakımı**, yaz-kış **film gösterimi, söyleşi ve konferanslar**, bir Digitürk belgeselinde konu edinilen **bostanı**, belediye-

kaymakamlık-kent konseyi vb **resmi kurumlarla verimli işbirlikleri**, semt halkının bağışladığı paralarla her yıl lise ve üniversite öğrencisi **31 öğrenciye eğitim bursu**, semtteki **okullara destek** çalışmaları, **Ankara STK'larıyla** yakın ilişkiler, **komşuluk panayırı**, **giysi-eşya takası günleri**, **üniversiteler ve Avrupa Birliği ile ortak projeler**, çocuklara ve yetişkinlere sayısı 20'nin üstünde **eğitsel ve hobi kurslarıyla** toplulukları (Fotoğraf, resim, edebiyat, sinema vb) (örneğin Çocuklar için Felsefe Topluluğu kimin aklına gelir?), 20 yıllık **Türk Sanat Müziği Korosu**, 4 bin kişilik **eposta+Whatsapp iletişim topluluğu**, **20. Yıl kitabı**, **çevrimiçi dergisi** ve öncesinde 5 yıl kağıt olarak 8 sayfa çıkan **semt bülteni** yaptıkları arasında. **Sosyal sorumluluk projeleri**, mahallenin her ortak sorununa koşan bir Dernek. Dernek üyesi olan **Muhtarla**, özellikle son iki dönem ortak çalışıldı. Dolayısıyla çeşitli **ödülleri** almasına şaşmamak gerekir.

Özcesi, mahalle kültür ve yaşamını anlamlandırmak, yaşam düzeyini yükseltmek bakımından Çiğdemim Derneği, bir semt belediyesi gibi çalışmış, en iyi çalışan bir il/ilçe belediyesinin bir semt ölçeğinde yaptığından hatta yapabileceğinden fazlasını yapmıştır. Başka benzer derneklerin kurulmasına esin vermiştir. Dileriz Çiğdemim virüsü, kardeş derneklerle birlikte, bütün ülkeye, bütün semtlere yayılsın, her semti her kenti kavrasın.

Halkın büyük kesimi Dernek çalışmalarına uygulayıcı olarak etkin katkı yapamasa da sevgisi, övgüsü ve küçük katkıların toplamı övünülecek düzeydedir. Dernek başarısına bu halkı ekleyerek, onlarla sıcak bağlarla bu başarıyı yakalamıştır.

O, adıyla sanıyla Çiğdemim Derneğidir. Mahalle halkının medar-ı iftihar, övüncü, gururudur. **O çeyrek yüzyıllık kesintisiz ömrüyle, bir STK ve semt efsanesi** olarak nitelenmeyi hak etmiştir. Nice çeyrek yüzyıllara!

Kuruluşunun yirmi beşinci yılında sizlere Çiğdemim Derneği konusundaki duygu ve düşüncelerimi dile getireceğim.

Yerel bir derneğin yirmi beş yıl boyunca, hem de sürekli kendini geliştirip yenileyerek bugünlere gelmesi hiçde kolay değil. Dimdik ayakta kalarak çeyrek yüzyıla ulaşması büyük başarı. Emeği geçen ve Derneği bugünlere getiren arkadaşları kutluyor ve teşekkür ediyorum.

Çiğdemim Derneğinin hepimizin yaşantısında çok önemli bir yeri vardır. Bir şekilde yaşantımıza girmiş ve yüreğimize dokunmuştur. Ve hepimizin Çiğdemim Derneğinde bir öyküsü vardır. Hem de bugüne dek yazılmamış en güzel öyküler.

Gönüllülük esasıyla çalışan derneğimiz hepimizin duygu ve düşüncesine yön vermiş, acı ve üzüntülerimizi paylaşmış, sevinç ve mutluluğumuza ortak olmuştur. Mahallede yaşayan tüm insanları kucaklayan,onlara sevgi ve sevecenlikle yaklaşan Çiğdemim Derneği insanlara her fırsatta sığınacağı sıcacık bir yuva olmuştur.

İlkelerinden ödün vermeden, her türlü olumsuz koşul ve olanaksızlıklara karşın hep güzel ve yararlı işler yapmıştır. Hep dik durarak kuruluş amacına uygun çalışmalarıyla örnek bir dernek olmuştur. Özgörev (misyon) ine bağlı kalarak bir çok alanda (eğitim, ekin, yazın, sanat vb.) etkinlik ve çalışmalar yaparak, sosyal ve toplumsal konulara parmak basmıştır.

Küresel salgının yaşandığı bu sıkıntılı dönemde, insanların evlerine kapanmak zorunda kaldığı zorlu günlerde yaptığı etkinlik ve çalışmalarla mahalleliye ulaşmayı sağlamış ve salgının yarattığı olumsuz havayı dağıtmayı başarmıştır Bizler tinsel (ruhsal) ve zihinsel (mental) yönden rahatlatmıştır.

Yirmi beş yıllık bu serüvende güzel ve başarılı çalışmalar yapan derneğimizin yeni yaşını kutlar, nice çeyrek yüzyıllara uzanmasını dilerim. Tüm çiğdemlileri kutlar herkese sevgi ve saygılarımı sunarım.

İyi ki varsın Çiğdemim Hep ayakta kalman ve var olman dileğiyle....

YİRMİ BEŞİNCİ YIL

Yirmi beş yıldır ayaktasın
Çeyrek yüzyıllık bir çınarsın
Hep bizimle kalacaksın
Geldin yirmi beşinci yılına

Dimdik kaldın ayakta
Hep bizim yanımızda
Yıl dönümün yaklaşmakta
Geldin yirmi beşinci yılına

İyi ki varsın ÇİĞDEMİM
Doldu yine gözlerim
Hep sanadır sözlerim
Geldin yirmi beşinci yılına

1991 yılında, Batıkent'te taşınma hazırlıklarını tamamladığımız bahçe içindeki evimizi ani bir kararla satmıştık. Satma nedenimiz, yoldan geçen ana borunun patlaması sonucu evimizi su basmasıydı. Bu olayı komşularımız da site yönetimi de görmüş bize haber verme gereği duymamıştı. Tesadüfen gittiğimizde fark ettik ki, nerede ise balıklar yüzmeye başlayacağı sırada hava soğumuş ve zemin buz pateni sahasına dönmüştü. O anda karar verdik, bu komşuluk ilişkileri içinde oturamaz, eve geç geldiğimiz günlerde çocuklarımızın güvenlik içinde bizi bekleyebileceklerinden emin olamazdık. Evi temizledik ve ilk çıkan talipliye sattık.

Aldığımız parayı bankaya yatırırken şube müdürü sınıf arkadaşımın yanında aynı yıllardan bir başka arkadaşım da oturuyordu. “Ev alacaksanız, Fen Lisesi'nin orada bir site yapılıyor, hemen gidip bakın...” dedi ve ekledi:

“Mahalle yeni kuruluyor, ilk yıllar biraz zorluk çekersiniz ama geleceği var. Güvenpark'daki duraktan Fen Lisesi otobüsü kalkıyor, günde birkaç tane olacak, tarifeyi bir öğrenin ona göre yola çıkın. Otobüs Lise'ye kadar gidip geri dönüyor. Konya yolundan ayrılıp bir tepeye tırmanırken yolculara Bayındır'ın yaptığı evleri sorun gösterirler...”

Eşim Ümit, bir gün yer tespiti için yalnız yola çıkmıştı. Akşam, “Gördüm, ama uzaktan...” dedi. “Nasıl?” diye sormama gerek kalmadan anlattı:

“Otobüse bindim, Konya yolundan gittik, sonra bir yerden tırmanırken, yağmur boşaldı, otobüstekiler “Şurası” diye gösterdiler ama yağmur öğle hızlanmıştı ki, inmeye cesaret edemedim, hava düzelince birlikte gideriz...”

Birkaç gün sonra hava açmıştı, şansımızı denemeye karar verdik, Güvenpark'a gittik. Durakta otobüs yoktu, görevlilere sorduk. Tarife değişmişti, kalkış saati 15 dakika öne alınmıştı, bir sonraki otobüs 2 saat sonraydı. Minibüsle Konya yolunda inip yürümemizi önerdiler. Bu olanlar 30 yıl önceydi. Hiç düşünmeden önerdikleri minibüse bindik, Konya yolunda şoförün gösterdiği yerde araçtan indik, bir tepeyi tırmandık. Birkaç inşaat vardı, Fen Lisesi'ne nasıl gideceğimizi sorduk, önümüzdeki tarlayı da geçip ilerideki yoldan tırmanmamızı söylediler. Anımsadığım kadarıyla günümüzde Taurus alışveriş merkezinin bulunduğu yerin 100. yıl mahallesi tarafında olmalıydık. Ben oyun bozanlık ettim, geri döndük.

Birkaç gün sonra bir otomobil ayarlayıp Bayındır'ın yaptığı inşaatı, sora sora bulduk. İğde ağaçlarıyla kaplı Fen Lisesi yolundan ayrılmış, bir toprak yolun üzerindeki şantiyeye gelmiştik. Görevliler ilgilendiler. Bugün oturduğumuz daireyi beğenmiştik, sabah gün doğumunu izleme olanağı vardı, tam karşıda tek katlı evin bahçesinde iki besili inek otliyordu. Diğer evlerle birlikte köy manzarası oluşturuyordu. Bir süre, “Buraya nasıl gelir gideriz” diye düşündükten sonra evi 1991 yılı sonbaharında aldık. Küçük kızımız ilkokulun son sınıfındaydı, okul bitince taşınmaya karar verdik.

Baharın başında evimizi “ziyarete” geldiğimizde yollar açılmaya başlamıştı, bir başka gelişimde asfalt dökülüyordu, ardından otobüs duraklarının tabelası takılmış, güzergah değiştirilmişti. O zamanlar duraklar numaralı değil gerçek adlarla anılıyordu.

Artık sitemizin önünden otobüs geçecek, mahalleyi dolaşıp geldiği yerden Konya yoluna inip gidecekti. Bir uğradığımızda balkondan bakarken ineklerin otladığı kavak ağaçlarının önündeki arazinin üzerinde kireçle oluşturulmuş çizikler görmüştük. Öğrendik ki, Ayşeabla Koleji burada yapılacak binaya

taşınacaktı. İlkokulu bitiren kızımızı oraya yazdırmaya karar verdik, ilk sınıfını 100. yıl mahallesindeki eski Hürriyet gazetesi matbaasından kalma binada okudu.

Sonbaharda eve yerleşmeye başlamıştık. Balkonda oturduğumuzda bir tarafta otlayan inekler, hemen güneyimizde rengi romantik sarıya dönmüş kayısı ağaçları arasında, son meyveleri toplanan elma bahçesi görülüyordu. Az ileride Aydınlar ilkokulu vardı. Onun ardındaki yükseltide Fen Lisesi binası bulunuyordu.

Ayşeabla Koleji arazisi

Otobüs tarifesini ezberledik. İlk kışımız zorlu geçti. Kar yağdığı günlerde eve yol kapanmadan dönmeye çalıştık, yollar buzlanınca Konya yoluna ulaşımın kesilmesi nedeniyle de kimi günler işimize geç gittiğimiz oldu. Çevrede yeni binalar yükselmeye başladı, mahalle kalabalıklaştı, otobüsler daha sık gelir oldu.

İlk yaz tatile gitmedik zaten sayfiye yerindeydik, Fen Lisesi'nin yanından girip

ormanı keşfettik, tilkilerle, tavşanlarla, sincaplarla dost olduk, cesaret etse idik, kayanın üzerinde kıvrılmış yatan yılanı okşayacaktık. Kuş cıvıltıları arasında uyanıyorduk ama orman içindeki taş ocağının yanından akan suyun başında günün ilk ışıklarıyla başlayan ötücü kuşların konserini dinleme isteğiyle biraz daha erken kalkmaya çaba harcıyorduk.

Bir süre sonra şimdiki 1564. Sokak üzerinde bir inşaata başlandı, “okul oluyor” dediler. Aydınlar İlkokulu’nun artan nüfusa yanıt vermesi olanaksızdı, yeni okul açılması zamanında verilmiş bir karardı. Ancak inşaat yavaş gidiyordu ve bir de söylenti kulaktan kulağa dolanıyordu, bina İmam Hatip okulu olarak açılacak deniyordu.

Karı-koca mahallemizin o zamanki muhtarı Vasıf Berik ile konuştuk. Söylentiyi duymuştu ama ne olduğunu tam bilmiyordu. Mahalledeki komşularla bir dernek kurup okula sahip çıkmayı önerdim, olumlu yanıt aldım. Önce kurucu üyeler bulmak, birlikte yola koyulmak gerekiyordu. Muhtarlıkta toplanmaya başladık. Günümüzde ortaya çıkan kimi siyasi partilerin bile kuruluş aşamasında bu kadar yoğun çalıştıklarını sanmıyorum. Tüzük hazırlanırken, çalışma ilkelerini, kurulacak komisyonların görev tanımlarını bile yazılı hale getirmiştik. Kuruluş evraklarının tamamlanmasında Ferit (Uyar) Beyin gayretlerini 25 yıl sonra bile unutmam mümkün değil.

O tarihlerde dernek işlemleri İl Emniyet müdürlüğünde yürütülüyordu. Hazırlanan belgeleri götüren Ferit Bey ile bir akşam muhtarlıkta buluştuk, “Polis, bu olmazmış, rektörden yazı getirin...” dediğinde elindeki kağıda baktım, karımın üyelik formuydu. Üniversite öğretim üyeleri rektörün izni olmadan derneğe üye olamıyorlardı. Bu işlemin nasıl bir yük oluşturacağını farkındaydım. Formu hemen değiştirdik, “Ev kadını” olarak doldurduk, diğer eksikleri tamamladık yeniden başvurduk. Benzeri biçimde öğretmen olan bir kurucumuzun formuna “memur” yazarak Milli Eğitim Müdürlüğü’nden belge alma işleminden de kaçındık.

Sonunda dernek kuruldu, okul tamamlandı, amacı doğrultusunda kullanıldı, yeni okullar yapıldı. Her okul inşaatında Çiğdemim Derneği’nin sahiplenmesi gelenek oldu. Derneğimiz çeyrek yüzyılı tamamlarken birçok sivil oluşuma örnek gösterilir hale geldi.

Gün geldi Karakursun’da çiğdemler açtı, mahallemiz Çiğdem Mahallesi olarak adlandırıldı. Özverili, saydamlıktan ödün vermeyen gönüllü, önyargısız katılımcılarla bugünlere gelindi. Mahallemizin penceresinden geleceğe umut saçan ışığın parıltısını görmenin mutluluğuyla nice yıllara.

Çiğdemim Derneği'nin kuruluşunun 25. yıldönümü vesilesiyle özel sayı olarak yayınlanması planlanan Çiğdem Sesi için benden de yazı istendiğinde düşündüm; ne yazabilirdim ki? Çiğdemim Derneği'nin 25. yılı benim için ne anlam ifade ediyordu? Ondan da önce Çiğdemim Derneği ve Çiğdem Mahallesi ne ifade ediyordu, benim için?

Ne de olsa mahallenin sakinlerinden biri değildim. Gerçi beş, altı yıl kadar önce yeni bir ev almayı düşündüğüm dönemde ilk baktığım yer Çiğdem Mahallesi olmuştu ve hatta o dönemde Gökkuşluğu Sitesi'nde satılık bir daireyi çok beğenmişim ama kısmet değilmiş, Çiğdemli olamadım.

Çiğdemli olamadım ama bu durum kendi mahallemden daha çok Çiğdem'de vakit geçirmeme engel olmadı.

Örneğin önceden de sık sık kütüphaneye geliyordum, hâlâ geliyorum. Bilmiyorum böyle bir istatistik yapılıyor mu ama aldığım ödünç kitapların sayısı ile mahalle sakinleriyle yarışabilirim.

Keza önceden de Çiğdem Sesi'nde yazıyordum, hâlâ yazıyorum. *Ankara Çiğdemi, Ankara'nın Özgün Yer Adları, Dünyada Atatürk Adıyla Karşılaşabileceğimiz Yerler, Merkez Bankası Para Müzesi, Ankara'nın Bitmeyen Amblem-Logo Serüveni, İki Büyük Arnavut, Gölbaşı Sevgi Çiçeği ve UNESCO Dünya Mirası Listesi'ndeki Ankara Çiğdem Sesi'nde* yayımlanmış yazılarımdan ilk anda aklıma gelenler.

Cafe Crocus açıldığında mutlu olmuşum, duvarlarındaki fotoğraflar arasından Ankara Çiğdemi kitabımın kapağını gördüğümde ayrıca memnun olmuşum. Ben boşuna sevmiyordum bu mahalleyi...

Çiğdemim'le gezilere gitmişliğim, film izlemişliğim de vardı, bir farkındalık etkinliğine katılmışlığım da...

11 Mayıs 2013 tarihinde birlikte olduğumuz Hattuşaş gezisinden başka 7 Mart 2015 tarihinde gerçekleştirilen bir etkinlikte “Şirindere Çöplük Değildir” demiştik Çiğdemli dostlarla...

Başka etkinliklerinde de bulundum Çiğdemim Derneği'nin. Taurus'taki sergi açılışları, ODTÜ Ormanı'nda yürüyüşler, Takas Şenliği vb. Ayrıca Ankaralı Gezginler olarak ODTÜ Vişnelik'te düzenlediğimiz bir etkinlik kapsamında kitap, pil ve e- atık toplamıştık Çiğdemim Derneği için. Keza kütüphane fazlası kitaplardan birkaç koliyi Avanos Belediyesi'nin sokak kütüphanesine bağışlamıştık, Ankaralı Gezginler kitaplarıyla beraber...

Son olarak Çiğdemlilerin gezi yazılarını derlediğimiz bir kitaba editör olarak imza atmaktan ayrı bir onur duydum. 12 gezginin 37 yazısından oluşan “Çiğdemim Derneğiyle Geziyoruz” adlı kitap Derneğin 25. Yıl etkinlikleri kapsamında yayınlanarak gezi literatüründeki yerini aldı.

Dernekle birlikte planlayıp gerçekleştiremediğimiz bir etkinliğimiz de oldu. Anadolu'nun geleneksel kültüründe önemli bir yeri olan Çiğdem Günü'nü, Çiğdem Mahallesi'nde de yaşatmak üzere planladığımız bir etkinlik bazı mahalle sakinlerinin çevreci endişeleri nedeniyle iptal oldu. Oysa benzeri etkinlikleri Gazi Üniversitesi Somut Olmayan Kültürel Miras Müzesi her yıl, Ankara Kulübü Derneği zaman zaman kutluyor. Anadolu'da ise pek çok yerde kutlanıyor. Çiğdem Günü Şenliği, adını Çiğdem'den alan bir mahalleye ve bu mahallenin sayısız kültürel ve sosyal etkinliğe imza atmış olan Çiğdemim Derneği'ne çok yakışacaktı.

Bu süreçte pek çok dost tanıdım Çiğdem Mahallesi'nde, isimlerini yazsam mutlaka unuttuklarım olacaktır ama beni hem bu dostlarla, hem de Çiğdem Mahallesi ile tanıştıran Turhan Demirbaş ile Dernek Başkanı Fatih Fethi Aksoy ve Kurucu Başkanı Vecdi Seviğ'in adlarını anmadan geçemeyeceğim.

Araştırmacı yazar kimliğiyle önceden de tanıdığım Vecdi Seviğ'in, 2016'da yayımlanan ve Çiğdemim Derneği'nin 20 yıllık öyküsünü kaleme aldığı “Çiğdemim Bir Sivil Toplum Örgütünün 20 Yıllık Başarı Öyküsü” adlı kitabı kütüphanemde ayrı bir köşede durur. Benim için özel bir kitaptır; hangi mahalle, ilk evlerinden başlayarak tüm tarihine vakıftır ki...

Nice 25 yıllara Çiğdemim Derneği...

Güzelim ormanın kıyısında, şehrin içinde ama şehirden uzak, temiz havasıyla yeni yerleşime kucak açan mahallemizde ulaşım, yol, belediye hizmetleri, alt yapı sorunları karşıladı yeni sakinlerini... 1996 yılında Çiğdem Mahallesi'ne yerleşen komşularımız yeni kurulan bu mahallede birçok sorunla baş başa kaldılar. Bu sorunlarla baş etmek için ne yapılır? Belediyelere başvurulur, dertler çok büyükse üst düzeyde görev yapan tanıklara başvurulur, çözümler aranır. Onlar ne yaptı? Sorumlu vatandaşlık örneği ile dernekleşerek sorunlara çözüm aradılar. Çiğdemim Derneği bu mahallelilik ruhu ile 12 Nisan 1996 tarihinde Selma Aksoy, Pervin Ersöz, Hayriye Akın, Hayrünisa Nara, Fatih Fethi Aksoy, Vasıf Berik, E.

Ümit Seviğ, M. Vecdi Seviğ, Gülten Camcı, Beyhan Zülaloğlu, Tülay Korkmaz, Ferit Uyar tarafından kuruldu. İyi ki de kuruldu.... Bazıları ile tanışma ve hatta birlikte çalışma şerefine eriştiğim kurucu üyelerimize sonsuz teşekkürler.

Sonra ne oldu?

Kurucu üyelere yeni gönüllüler katıldı ve mahalleyi burada yaşayan herkesin yaşam kalitesini yükseltmek için güzelleştirmeye devam ettiler. 25 yıldır çalışmalarını kesintisiz olarak sürdüren ve pek çok kişinin özenerek baktığı komşuluk iklimini oluşturdular. Mahalleli olma kültürünü yaşattılar. Mahalleli olmayı şöyle tanımladılar: Mahalleli olma ruhuyla (dayanışma, birlikte yapma, hareket etme ve iyi komşuluk), örgütlü yapıyla, tüm karar süreçlerine dahil olmak, mahallesinin yaşam kalitesini yükseltirken otoritelere ve diğer örgütlenmelere yardımcı olmak.

Sonra ne oldu?

2019 yılında Sivil Toplum Geliştirme Merkezi'nin desteği ile yürütülen Birlikte Projesi ile kurumsallaşma sürecinde bir adım ileriye gitti. Misyon, vizyon ve değerlerimiz gözden geçirildi. Derneğimizin stratejik planı oluşturuldu.

Misyon (Özgörev): Mahalleli olma kültürünü yaygınlaştırarak; mahalle sakinlerinin yaşam kalitesini yükseltmek ve karar alma süreçlerinde etkili olmak.

Vizyon (Ülkü) 2024 yılı hedefi: Mahalleli olma ve dayanışma kültürünün etkin olduğu, bölgesel ve ulusal karar alma süreçlerinde etkili olan, yaşam alanlarıyla farklı özellikteki bireylerin (yaş, cinsiyet, engelli)mutlu olduğu bir mahalle olmak.

Değerler

- **Şeffaf**

Dernek,karar ve uygulamaları ile ilgili her türlü bilgi ve belgeyi paylaşır.

- **Gönüllü**

Derneğin tüm çalışmaları gönüllülük esasına dayanır.

- **Dayanımcı**

Dernek, uygulamalarında; çevreye ve toplumsal olaylara duyarlı, yardımsever, paylaşımcı ve özverili bir yaklaşım sergiler.

- **Önyargısız**

Dernek tüm uygulamalarında önyargısız davranır. Farklı fikir, görüş ve önerilere açıktır.

- **Siyasi partilere karşı tarafsız ve bağımsız**

Dernek, farklı siyasi görüşlere saygılıdır, eşit mesafede durur.

- **Katılımcı**

Dernek, kararlarını katılımcılık anlayışı (ilgili tüm taraflar, kadınlar, çocuklar, engelliler, yaşlılar vb.) ve uzlaşa ile alır. Misyona, vizyona ve değerleri doğrultusunda toplumsal karar alma mekanizmalarına katılır. Mahalleyi ilgilendiren her konudaki kapsamlı çalışmayı, ortak anlayış, iş bölümü, yetki ve sorumlulukları belirleyip kabul gördükten sonra yurttaşlık bilinci ile ele alır.

- **Öncü**

Dernek örnek uygulamaları ile toplumda ve çevresinde öncü bir rol üstlenir.

- **Öğrenen Bir Organizasyon**

Değişim ve gelişime açıktır, bunun için tüm fırsatları değerlendirir.

Hedefler 2024

Ana Hedef 1. Kurumsal gelişim çalışmalarını yürütmek, dernek çalışmalarının tüm paydaşlar için etkili ve verimli olmasını sağlamak

Ana Hedef 2. İlgili resmi kurumların düzenlediği karar ve görüş alma toplantılarının %80'inde yer almak

Ana Hedef 3. Belediye meclisinde mahalleyle ilgili alınan tüm kararlardan haberdar olmak. Bunların %90'ında mahallenin yararını gözeterek etkili olmak.

Ana Hedef 4. Gençlerin dernek çalışmalarına etkin katılımını sağlamak, yılda en az 5 etkinliği gençlere yönelik yapmak

Ana Hedef 5. Yaşlıların en temel 3 ihtiyacını tespit edip bunları karşılamak için girişimlerde bulunmak

Ana Hedef 6. Mahallede var olan ve yeni yapılacak tüm mekânların engelliler için erişilebilir olmasını sağlamak

Ana Hedef 7. Çocukların anlamlı katılımını sağlamak. Çocuklardan gelen önerilerin tamamını değerlendirmek, %90'ını hayata geçirmek.

Ana Hedef 8. Mahallede toplumsal cinsiyet ayrımı konusunda farkındalık artırmak

Ana Hedef 9. Mahalledeki dayanışma kültürünü ölçmek ve dayanışmayı artırmak. Dayanışma kültürü ve mahallede mutlu olmakla ilgili anket uygulamak (mahallelinin %20 sine erişmek) ve bu anket sonucunda çıkan değeri artırmak

Ve şimdi...

Derneğimiz çalışmalarını, komşularımızla birlikte, hedefleri doğrultusunda sürdürmektedir. Kuruluşundan bu yana mahallelilik ruhu ve özveri ile çalışan tüm gönüllülerimize teşekkürü borç biliriz. Tüm komşularımızı dernek çalışmalarımızda yer almaları, komşuları ile tanışmaları ve yardımlaşmaları için bekliyoruz.

Birlikte daha güçlüyüz.....

KATILIMCI DEMOKRASİ
BAŞKENT ANKARA KUTUP YILDIZI
ÇİĞDEMİM DERNEĞİ
25 YILLIK GEÇMİŞİ VE GELECEĞİ KUTLU OLSUN!

Erdem ATALAY - Çankaya Kent Konseyi - Kırkkonaklar Semt Meclisi Üyesi

Çankaya ilçemizin doğusunda yeni ve az gelişmiş bir mahalle. Kırkkonaklar'da (yaklaşık 10 yıl önce katılımcı yerel yönetim tanımlı Çankaya Kent Konseyi sorumluluğunda kurulan) Semt Meclisimiz çalışmalarında, Ne Yapmalı ve Nasıl Yapmalı yanıtız sorularımızın birçok yanıtını Çiğdemim Derneği'nin örnek etkinliklerinde bulduk, şimdi de buluyoruz. Diğer rol model yıldızımız Çayyolu Semt Meclisi idi, şimdi de.

Semt Meclisi olarak farklı bir mahalle örgütlenmesinde olduğumuz halde Çiğdemim'de bizi heyecanlandıran ne vardı, "Evet ne güzel düşünce biz de yapabiliriz" dedirten ne vardı? Elbette birçok şey;

Arı kovanı çalışma ve etkinlik mekanını, sadece mahalle komşuları dayanışmasıyla kömür sobalı bir inşaat şantiyesinde yaratmışlardı ve rustik arı kovanını yeni imecelerle büyütmüşlerdi. Aktif yurttaşların petek ve bal yapma görev başlangıcı için ne saygın farkındalık ve kararlılık.

Semt kültürü bilinci ve cumhuriyet değerleri temelinde modern mahalle hayatı için birçok etkinlik, komşu birliktelikleriyle Ankara müze gezileri, CSO konserleri ve tiyatrolar, yazarlarla buluşmalar, söyleşiler, kitap incelemeleri, edebiyat akşamları, satranç topluluğu, yürüyüş topluluğu, sinema topluluğu, koro topluluğu, edebiyat topluluğu, İkinci el takas paylaşım pazarı, el sanatları sergisi, iftar sofraları, aşure günü, paylaşma günü, iyilik bulaşıcıdır eylemleri, Semt Kütüphanesi, Semt Gazetesi ve Çiğdemim Sesi Dergisi, eğitim desteği bursları, öncü ve ayrıntılı bir okul gibi öğretici internet sayfası, Kültür Evi ve yayınlar, mahalle bostanı tarım uygulamaları, ormanı ve vadiyi koruma, Zafer Bayramı'nı mahallede komşularla kutlama, yerel seçim toplantıları, muhtar adaylarıyla mahalleliyi buluşturma, Belediyeler ve Meclislerini izleme, aktif yurttaşlık eğitimleri, aylık genişletilmiş yürütme kurulu toplantıları, yılda 2 kez üye danışma toplantıları, her komşunun kendini ifade edebildiği altyapı ve özgürlük, sosyal sorumluluk, farkındalık, mahallede demokrasi ve ...

MAHALLEMİZİN SAKİNİ DEĞİL SAHİBİYİZ, BİRLİKTE GÜÇLÜYÜZ deyişle adı duyulan ilk mahalle derneği, komşuluk yaşam kalitesi en yüksek Ankara mahallesi; Semt/mahalle dernekleri, semt meclisleri, kent konseyleri ile Belediyemiz Çankaya Evleri ve Kültür Merkezleri için izlenmesi, örnek alınması ve yan yana yürünmesi elzem kutup yıldızı..

İkinci 25 yılda çoğalarak daha iyi günlere..

MAHALLENİN SAKİNİ DEĞİL, SAHİBİYİZ!

MAHALLEMİZDE ŞARKI SÖYLEMEYE DEVAM EDECEĞİZ!

Fatma Engin-Yeni Esenkent Sitesi

Çiğdem çiçekleri gibi farklı renkleri içinde barındıran derneğimizin 25.yılında grubun bir parçası olmaktan gurur duyuyorum.

Pandemi günleri derneğimizin nasıl da hayatımızın birebir içinde olduğunu, yaşamımıza güzellikler kattığını, birlikte olmanın, dayanışmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha bizlere hatırlattı.

Her etkinlik öncesi sanki ilk kez bir etkinlik düzenliyormuşuz gibi yaşadığımız heyecan bizi bugünlere getirdi diye düşünmeden edemiyorum. Yapılan her etkinliğin karar aşamasından başlayan ve son saniyesine kadar planlanan bir bütün olduğunu en ince ayrıntısına kadar detaylandırıldığını belki birçok komşumuz bilmiyor. Ama her saniyesi ilmek ilmek dokunmadan herkesi memnun etmek mümkün olmuyor. Biz bir dernekten daha çok mahallemizde aile olmayı başardık. Her yapılan

etkinlikle de ailemize değer katmaya çalıştık.

Okuma yazma kurslarından klasik müzik konserlerine, operadan tiyatroya, fidan dikmekten bostana, kütüphanemizden komşuluk günlerine, sanat müziği koromuzdan şirindere çocuk korosuna saymakla bitmeyecek işler başardık. Her etkinlikte daha da büyüdük. Çok zorlu günlerden geçtik ama birlikte başardık, çünkü aile olmak bunu gerektirir. Çok çalıştık ve halen de çalışmaya devam ediyoruz. Her sosyal sorumluluk projesinin içinde olmaya gayret ettik. 7'den 70'e tüm mahalle sakinlerine dokunmaya çalıştık. O kadar çok anı paylaştık ki bunlar kitaplara sığmıyor artık. Karış karış tüm yurdumuzu dolaştık ama ne dolaşma. Öyle sıradan turlar olmadı bizim turlarımız gittiğimiz her yere değer katmak için elimizden geleni yaptık. Ülke sınırlarını da aştık. Belki mahalleden hiç dışarı çıkmamış mahalle sakinlerine dünyayı tanıma imkanı sağladık.

Biz çalışmaya devam edeceğiz. Önce bu pandemiden kurtulacağız sonra yine hep birlikte el ele gönül gönüle mahallemizde şarkı söylemeye devam edeceğiz. Çünkü daha söyleyecek çok sözümüz var.

TEK BİR SES HİÇBİR ŞEYİ ÇÖZMEZ, HİÇBİR SONUCA ULAŞMAZ. HAYAT VE VARLIK İÇİN ASGARİ OLAN İKİ SESTİR!

Dernek olarak düzenlenen etkinliklerin mahallemize çok şey kattığına inanırım. Geziler, söyleşiler, film, belgesel izlemeleri ve tabii ki kurslar. Panayırılar ve takas günleri başka yerlerde görülmez. Olsa olsa köylü pazarı adı altında ve organik ürünler diye insanlar bir araya gelir. Bu kadar etkinlik yapan bir dernek bulunmaz. Etkinliklerin sayısını ve adlarını bile insan unutturuyor. Kütüphane de başladığım ufak tekek işlerden sonra panayırdaki bağış yapılan fazla İngilizce kitapları, CD ve DVD küçük rakamlarla satma etkinliğim oldu.

Atıkları tasnif etmek işine yardım ettim. Katıldığım birçok etkinlik içerisinde yazar söyleşileri çok önemliydi. 14 Şubat'ı herkes sevgililer günü olarak bilir. Fakat Ayla Kutlu'nun katılımıyla "Dünya Öykü Günü" olduğunu öğrendim. Burdur Gölü'ne ilişkin "Göle Yas" belgeseli gibi birçok belgesel izledim.

Erdeniz Atasü ile tanıştım ve Ankaralı Gezginsinler Fotoğraf sergimize teşrif ettiler. Fotoğraf sergisi deyince aklıma geldi. Bir anımı anlatayım, Ankaralı Gezginsinler fotoğraf sergimiz vardı. Ben de o gün sergi bekleme nöbetçisiydim. Çiğdemim Derneği yönetiminden bir grup arkadaş sergimizi gezmeye geldiler. Fatma Hanımın elinde bir buket çiçek ile beni mutlu etti. Lösev için takvim satışı vardı. Herkez birer ikişer aldılar. Erdinç Bey şaka yollu Bener hocaya biz ikimiz birer tane alalım. Sen altı ay kullanırsın bende altı diye bir espiri yapmıştı. Bu arada ziyaretçilerimin arasında Sakine Hanım ve İhsan Bey de vardı. İhsan Bey yardım olsun diye 20 adet satın almıştı.

Çiğdemim Kütüphanesi; Derneğimiz 1996 yılında kurulmuş, bir grup Çiğdemli bir araya gelerek kütüphane kuruldu. Mahallelinin bağısladığı kitaplar çekyattan bozma bir kütüphanede toplanmaya başlandı.

Çiğdemim Derneği tanıtımı her zaman bu cümlelerle başladı. Sonra Ankara'da gözde bir mahalle derneği, artı sivil toplum örgütü oldu. Avrupa birliği projeleri yapmaya başladı. Bir çok aktivitenin öncüsü oldu.

Ben üye olduktan sonra emekli olmuş ve özel şirketlerle de işim bitmişti. Fatma Hanım barakada biriken araştırma kitaplarını sıraya ve yerlerine koymamı söylemişti. Gezginsin dostum Timur Özkan kütüphanenin varlığını biliyordu, beni teşvik etti. Kendimi oyalayacağımı söyledi. Ferit Bey, Kemal Bey ve Mustafa Beyin destekleriyle böylece kütüphane baraka ve dernek binasından Çankaya Belediyesi'nin tahsis ettiği yere taşındık. Burada Cemil Bey ve Selahattin Bey'in destekleriyle kütüphane yerleşti. Bu arada Fatih Bey Çankaya Belediyesi ile irtibata geçerek rafları yaptırdı.

2012 yılında kütüphaneden en çok kitap alan kişinin adı yazılıydı, bu on kişiden bir tek ben erkektim, diğer dokuz kişi bayandı. Bu ister istemez bir soruyu insanın aklına getiriyordu. "Erkekler az mı okuyorlardı?" Daha sonraki yıllarda Çankaya Belediyesi'nin yaptığı bina faaliyete geçince erkek okur sayısı arttığı olmuştur. Okul zamanları öğrenciler kütüphaneden ders çalışarak kitap olarak faydalandılar. Küçük odalar ders çalışmaya müsait olunca bu hizmet

kıymete bindi.

Çiğdemim Yürüyüş Grubu; 2015 yılında Dafne otelde Çiğdemim Derneği olarak kendimizi geliştirme seminerine katılmıştık. Oradaki konuşmacı mahallede sportif aktiviteyi geliştirmek için yürüyüş grubu kurulmasını önerdi. Ben, Gönül Hanım ve Birsan Hanım gönüllü olduk. Böylece hafta sonları sabah yürüyüşe başladık. Gönüllü katılımcılarla sayımız 10- 12 arası değişti. 2018'de ODTÜ ormanı içerisinde devamlı gittiğimiz tepeye Atatürk Tepesi adını verdik. 10 Kasım'larda oraya toplu olarak gittik.

Yaz mevsiminde 3- 4 aylığına toplu yürüyüşlere ara verdik. Tatil mevsimi olduğu için, kişisel olarak arkadaşlarımız yürüyüşlere devam ettiler. 2019 yılı sonlarında ara vermek zorunda kaldık. Salgın hastalık başlamıştı. Yine de Gönül Hanım ve Cemil Bey'in gayretleri ile bir süre de olsa devam edildi.

Aramıza Çamlık Sitesi'nden Esat Yazar Bey ~~hoca~~ katıldıktan sonra su başlarında ve eski su deposunun oralarda kahve molalarımız oldu. Değişik rotalar yaptık. Gölet rotalarımız sıklaştı. Yağmurlu günlerde Fen Lisesi karşısında koruda yürüdük. Bir defasında Musa Bey bize hareket yaptırmıştı. Karlı günlerde eksi 10 civarında buz üzerinde yürüdüğümüz günler de oldu.

Katkı koyan tüm yürüyüşçü arkadaşlara teşekkürler. Sağlıklı günler...

2016 yılında dernek yönetimine girdikten sonra faaliyetlerimi arttırdım. Kitap ve kütüphane dışında brıç ve seymen kurslarına gittim. Bilhassa Ertan Ağabey ilk yıl seymen kursunda katkı yaptı. Sonradan Turhan Bey'in düzenlediği kurslara katıldım. Kendilerine teşekkür ederim...

Brıç kursunda Musa Beyin katkısı unutulmaz. Çok özverili olarak kursa gelenlere sabırla ders anlattı. Her hafta kurs düzenledi. Teşekkürler...

Müze Gezileri; Çiğdem Derneği yönetimine girdikten sonra Fatih beyin teşvikleri ile müze gezilerine başladık. Bir süre Çankaya Belediyesi'nden araç talep ettik ve maliyeti olmayan ancak müze giriş ücret olan bir gezi yapmış olduk.

1. Tabiat Tarihi Müzesi
2. TRT Müzesi
3. PTT Pul Müzesi
4. Somut Olmayan Kültür Mirası Müzesi
5. AOÇ Atatürk Evi
6. AOÇ Şarap Fabrikası
7. Devlet Mezarlığı ve Müzesi
8. Anadolu Medeniyetleri Müzesi
9. Kurtuluş Müzesi
10. Cumhuriyet Müzesi
11. Vakıf Eserler_Qi Müzesi
12. VEKAM Bağ Evi
13. Estergon Kalesi Müzesi
14. Rahmi M. Koç Müzesi
15. Erimtan Müzesi
16. Ulucanlar Cezaevi Müzesi
17. TCDD Müzesi ve Vagon
18. Gar Atatürk Evi
19. THK Kurumu Müzesi
20. Etnografya Müzesi
21. Ankara Resim Ve Heykel Müzesi

Katıldığım bir Kayseri gezisi ve
Çiğdemim Derneği gurubu

2011 yılında mailime gelen fotoğraf o yıl çok kar yağmıştı. Ben sıcak bir yerde gezideydim. Bu fotoğrafa çok dikkatlice bakmışımdır.

Gezilen Müzeler

22. TCDD Malıköy Tren İstasyonu Müzesi(Ücretli Gezildi)
23. Sakarya Muharebesi Başkomutanlık Karargâhı Müzesi (Ücretli Gezildi)
24. Alagöz Karargâh Müzesi(Ücretli Gezildi)
25. Gordion Müzesi(Ücretli Gezildi)
26. Hukuk Müzesi
27. Mustafa Ayaz Müzesi
28. Pembe Köşk
29. Haritacılık Müzesi
30. Abidin Paşa Köşkü
31. Çankaya Müze Köşk
32. Meteoroloji Müzesi
33. MKE Müzesi
34. Hava Kuvvetleri Müzesi
35. ODTÜ Bilim ve Teknoloji Müzesi
36. ODTÜ Arkeoloji Müzesi
37. TBMM Meclisi;
38. Roma Hamamı;
39. Santraç Müzesi;
40. Anıtkabir Müzesi
41. Ziraat Bankası Müzesi
42. Telekomünikasyon Müzesi
43. Mehmet Akif Ersoy Müzesi
44. Oyuncak Müzesi
45. Eczacılık Müzesi
46. Şerif Bursalı Müzesi
47. Satranç Müzesi
48. Satı Kadın Müzesi- Kazan
49. Altınköy Açık Hava Müzesi
50. Çubuk Kent Müzesi

ÇİĞDEMİM DERNEĞİ EĞİTİM DESTEĞİ/BURS PROJESİ

**SİZLERİN KATKILARIYLA DEVAM EDEN PROJEMİZDE BU DÖNEM
4'Ü LİSE ÖĞRENCİSİ OLMAK ÜZERE 29 ÖĞRENCİYE 9 AY
BOYUNCA 250 LİRA DESTEK VERDİK.**

**PROJE KAPSAMINDA BUGÜNE KADAR 96 FARKLI GENCİMİZE
DESTEK OLDUK.**

**PROJEYE İSTEĞİNİZ ZAMANDA VE İSTEDİĞİNİZ
MİKTARDA DESTEK OLABİLİRSİNİZ.**

**Bağışlarınızı makbuz karşılığında derneğimize veya
T.İş Bankası Çukurambar Şubesinde bulunan dernek
hesabımıza gönderebilirsiniz.**

4379 – 0001560

TR73 0006 4000 0014 3790 0015 60

**Çiğdem Mah. 1551.Cadde No:14-A Çankaya-Ankara
Tel: 2852047 0530 6609583 www.cigdemim.org.tr**

Edebiyatın her alanıyla ilgilenen komşularımızla bir araya gelip eserler hakkında düşüncelerin paylaşıldığı bir ortam yaratmak amacıyla oluştu Edebiyat Topluluğu.

İlk buluşmaları duvarlarını çocuk resimlerinin süslediği bir barakada yapıyor, edebiyatsever komşularımız ile birlikte sobanın üzerinde kestane eşliğinde keyifle edebiyat konuşuyorduk. Kovid salgınına kadar edebiyat akşamlarımızı Çiğdemim Kültür Evi'nde yapıyorduk. Şimdilerde internetin sağladığı olanaklar ile uzaktan yapıyoruz. Salgın sonrası yine yüz yüze, devam edeceğiz.

Topluluğumuz kuruluşundan bu yana her ay toplanarak belirlenen kitap, şair üzerinde konuştuk. Kitapları topluluk üyelerinin ortak seçimi ile belirledik. Klasikleri okuyarak bir kez daha tadına vardık.

	Sabahattin Ali	Kuyucaklı Yusuf	
	Tahsin Yücel	Kumru ile Kumru	
	Ahmet H. Tanpınar	Huzur	
	Erendiz Atasü	Baharat Ülkesi'nin Hazin Tarihi	
	Ivan A. Gonçarov	Oblomov	
	Virginia Woolf	Kendine Ait Bir Oda	
	Antoine de Saint-Exupery	Küçük Prens	
	Patrick Süskind	Koku	
	Jack London	Demir Ökçe	
	Adalet Ağaoğlu	Bir Düşün Gecesi	
	Adalet Ağaoğlu	Ölmeye Yatmak	
	Haruki Murakami	Sahilde Kafka	
	Toni Morrison	En Mavi Göz	
	Günter Grass	Teneke Trampet	
	Stefan Zweig	Satranç	
	Latife Tekin	Sevgili Arsız Ölüm	
	Osman Necmi Gürmen	Rana	
	Chuck Palahnuik	Dövüş Kulübü	
	Paul Auster	Yükseklik Korkusu	
	Vedat Türkali	Bir Gün Tek Başına	
	İhsan Oktay Anar	Amat	
	Ahmet Hamdi Tapınar	Saatleri Ayarlama Enstitüsü	
	Christy Brown	Sol Ayağım	
	Hasan Ali Toptaş	Kuşlar Yasına Gider	
	Harper Lee	Bülbülü Öldürmek	
	Tahsin Yücel	Yalan	
	Gorki	Ana	
	Oktay Akbal	Önce Ekmekler Bozuldu	
	Varoslav Hašek	Aslan Asker Şvayk	
	Yaşar Kemal	Yılanı Öldürseler	
	Amin Maalouf	Doğunun Limanları	
	Dursun Akçam	Kanlıder'nin Kurtları	
	Gabriel Garcia Marquez	Yüzyıllık Yalnızlık	
	Ahmet Hamdi Tapınar	Huzur	
	Zülfü Livaneli	Leyla'nın Evi	
	Sevgi Soysal	Tante Roza	
	George Orwell	1984	
	Ayla Kutlu	Mekruh Kadınlar Mezarlığı	
	Jose Saramago	Körük	
	Sabahattin Ali	Kürk Mantolu Madonna	
	Tolstoy	Anna Karanina	
	Füruzan	47'liler	
	Albert Camus	Yabancı	

Gabriel Garcia Marquez, Latife Tekin ile büyüklü gerçekçiliği, Sabahattin Ali, Yaşar Kemal, Dursun Akşam'ın eserleriyle toplumsal gerçekçiliği ele aldık. Yeraltı edebiyatını Chuck Palahnuik, ırk ayrımcılığını Toni Morrison, kadın haklarını Virginia Woolf ile selamladık.

George Orwell İngiliz edebiyatına, Jack London ile Amerikan edebiyatına, Haruki Murakami ile Japon edebiyatına, Gorki ile Rus edebiyatını hatırladık.

Sol Ayağım kitabıyla ile yoksunluğu, Körlük ile gerçekleri hissettik, Aslan Asker Şvayk ile güldük.

Konuklarımız da oldu. Ayla Kutlu, Erendiz Atasü, Ahmet Telli, Aydın Şimşek, Kevser Atay ve Gökhan

Cengizhan ile söyleştik.

Şiir akşamlarımızda şairleri andık, anladık. Pablo Neruda ile Şili'ye, Garcia Lorca ile İspanyol iç savaşına gittik.

Ahmet Telli	Fazıl Hüsnü Dağlarca
Ataol Behramoğlu	Garcia Lorca
Attila İlhan	Gülten Akın
Behçet Necatigil	Oğuz Tansel
Can Yücel	Özdemir Asaf
Cemal Süreya	Pablo Neruda
Edip Cansever	Yılmaz Odabaşı

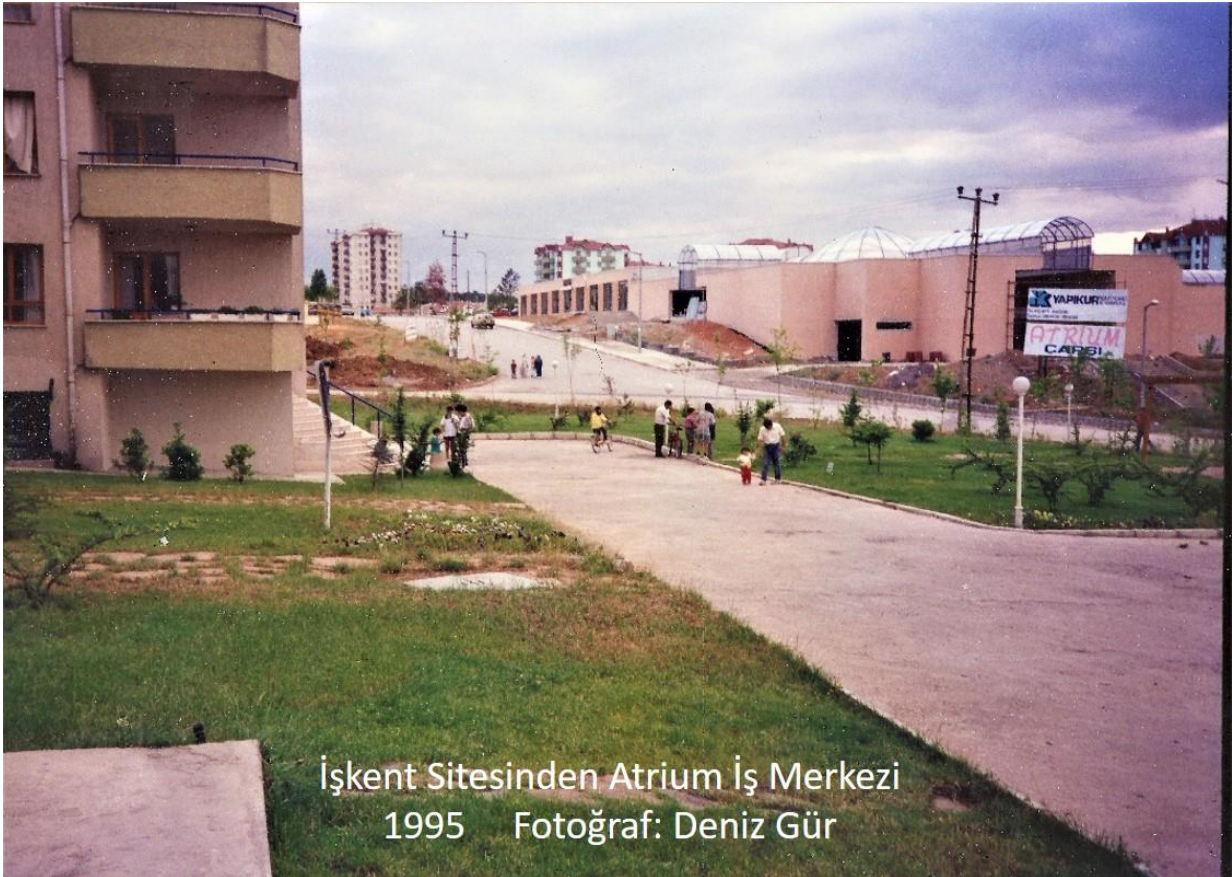
Kütüphanelerin sadece ders çalışılan ve ödünç kitap alınan yerler olmaktan çıkarılarak daha geniş kitlelere ulaşması gerektiğini düşünerek kütüphanede yazarlarla buluşma etkinlikleri düzenledik. Salgından sonra buluşmalarımızı internet üzerinden gerçekleştiriyoruz.

Bu kapsamda,

Celal İlhan ile "Türkü Yarası" kitabı,
Emre Alper İnan'la fantastik edebiyatı,
İnci Gürbüzatık ile "Binbir Masal Bir Kale", "Deve Boku Savaşları" ve "Misket" kitapları,
Ayten Kaya ile edebiyat öyküsü ve kitapları,
Ali Yılmaz ile "Mizah Anlatım" kitabı,
Funda Özyurt ile "Adanmış Hayatlar" kitabı,
Hafize Ş. Süalp ile "Bendeniz" kitabı,
Mahmut Temizyürek ile şiirlerini ve "Ağır Şiir Kadın" kitabı,
Müslüm Kabadayı ile "Göç ve Göçmen Edebiyatı", "Dil ve Kültür" üzerine söyleştik.

Çocukları da edebiyatla
buluşturduk. Kütüphanemizde
çocuk kitabı yazarlarıyla söyleşiler
yaptık, çocuk kitap müzesini
(Müzecek) gezdik. Çocuklar daha
çok kitap okusun diye

İşkent Sitesinden Atrium İş Merkezi
1995 Fotoğraf: Deniz Gür

Eylül Çıtak - Çiğdemim Derneği 2021 Bursiyeri

Merhaba, ben Çiğdemim Derneği 2021 bursiyerlerinden Eylül Çıtak. Hacettepe Üniversitesi Türk Halkbilimi bölümü son sınıf öğrencisiyim. Bir tanıdığım vasıtasıyla tanıştığım ve daha sonra bursiyeri, aynı zamanda üyesi olduğum Çiğdemim Derneği benim gözümde; yediden yetmişe her bireyi bünyesinde barındıran, yaşam içerisinde gelişen olaylara duyarlı faaliyetler sürdüren, çağdaş ve güvenilir bir dernek. Çiğdemim Derneği yalnızca bir mahalle derneği değil, aynı zamanda ikinci bir aile, faydalı bir sosyal ortam, yeni fikirler ve ilhamların oluşma merkezi...

Tüm bunların ötesinde ben ve benim gibi yüzlerce öğrenciye sağladığı eğitim bursu ve diğer imkanlarla topluma örnek olan Çiğdemim Derneği; mahalle dayanışması, imece, halk tarımı, kültür, edebiyat, doğal çevre ve diğer konularda da çok aktif.

Yaklaşık bir yıldır içerisinde yer aldığım bu dernek, yürüttüğü çalışmalar ve çeşitli etkinlikleriyle bana birçok katkı sağladı. Gerek kişisel gelişimim, gerek akademik hayatıma sağladığı katkılar açısından kimi zaman bana ilham olan Çiğdemim Derneği, 22 yıllık yaşamımda benim için özel bir yere sahip. Çiğdemim Derneği ve değerli üyelerinin bana sağladıkları eğitim bursu ve diğer tüm katkılardan ötürü minnettarım.

Yıllardır şeffaf, gönüllü, dayanışmacı, katılımcı, tarafsız ve bağımsız değerlerle çalışmalarını sürdüren Çiğdemim Derneği bu yıl 25 yaşında. Derneğimizin 25. yaşını kutluyor, birlikte yol almanın verdiği mutlulukla nice 25 yıllar diliyorum...

Çiğdemim Derneği'nin kuruluşunun 25. yılında hem gururluyum hem de kendime birazcık kızgın / kırgınım. Aslında bu “kendimi ayıplama hâlime”, özeleştiri de diyebiliriz tabii. Ben iyisi mi her şeyi baştan anlatayım.

Uzun yıllardır Çiğdem Mahallesinde yaşıyorum. Hatta tam olarak Çiğdem'le 1991 yılının yaz aylarında tanıştım. Zaman zaman başka şehirlerde yaşasam da, son 30 yılın 22'sinde bu mahalledeydim ben. Bu kadar uzun uzun yazmamın sebebi ise, 1996'da kurulan bir yapı olmasına karşın, ancak 2013 yılında derneğimizin çalışmalarının dikkatimi çekmesidir. Sosyal sorumluluklar, dünya / ülke gündemi ve toplumsal olaylar karşısında duyarlı olduğumu iddia eden benim özeleştirim de, işte tam burada başlıyor.

ODTÜ otoyolu adıyla da bilinen Malazgirt Bulvarı'nın yapımı için ODTÜ ormanındaki ağaçların bir bölümünün kesileceğini duyduğumda, bir ODTÜ'lü olarak yüreğime kocaman kara, ağır bir külçe oturmuştu. Benimle aynı sitede yaşayan, yine ODTÜ'lü eski bir dostumla sık sık bir araya gelir, kitaplardan, insanlardan, dünyanın ve Türkiye'nin gidişatından bahseder, önümüzdeki kalın, kara perdeyi aralamak için kimi zaman birbirimizden medet umardık. Bir gün, hiç unutmuyorum; viyadüğün ayaklarının inşa edildiği sıralarda 100. Yıl'dan yaşadığımız siteye doğru giderken, gözlerime ve sesime

yüklediğim ağır bir hüznle “Ben kendimi çok yalnız hissediyorum” demiştim dostuma. Sonra da “Bir tek sen, ben ve bizim sitedeki 3-5 kişi mi üzülüyoruz, gözlerimizin önünde bir ormanın zarar görmesine?” diye devam etmişim.

İşte tam da o dönemde derneğimizin verdiği tepki dikkatimi çekmişti; yani bana dair, bana ait bir konu gündeme geldiğinde Çiğdemim Derneği'mizin çalışmalarını fark etmişim. Önce Çiğdemim'in sağlam duruşunu ve bu duruşu ortaya koyma şeklini sevdim. Sonra bu otoyol projesi sürecinde adındaki “çevreciliğin” hakkını ve dayanışma örneklerini nasıl verdiğini gördüm. Uzmanların fikirlerini ve bilgilerini paylaştıkları forumlar düzenliyor, üyeleriyle toplu etkinliklere katılıyor, vatandaş olarak haklarımızın neler olduğunu öğreten mini eğitimler, söyleşiler düzenliyordu dernek.

Sonrası... Derneğimize daha derin bakmaya, daha detaylı incelemeye, etkinliklerini daha yakından takip etmeye başladım. Her bireyi bilgi, sanat, kültür, dostluk, komşuluk bombardımanına tutuyor, dayanışma ve paylaşımı yeniden hatırlatıyordu. İşte o zaman bundan böyle “yalnız olmayacağımı” anladım. “Acaba hiç annem-babam-kardeşim olmuş muydu?” diyecek kadar eski yıllarda kaybettiğim ailemi bulmuş gibi, sevgi dolu bir aidiyet hissettim.

Ben de Vita kutusunda bir begonyaydım artık.

Vita kutusunda begonya olmak... Gerçekten de bir zamanlar Vita kutuları vardı değil mi? Kim bilir belki hâlâ vardır da biz göremiyoruzdur eskisi gibi. Bu tanım beni yıllar öncesine, çocukluğuma kadar götürdü. O zamanlar balkonlarında Vita kutusu içinde çiçekler yetiştiren komşularımız var mıydı bilmiyorum, ama

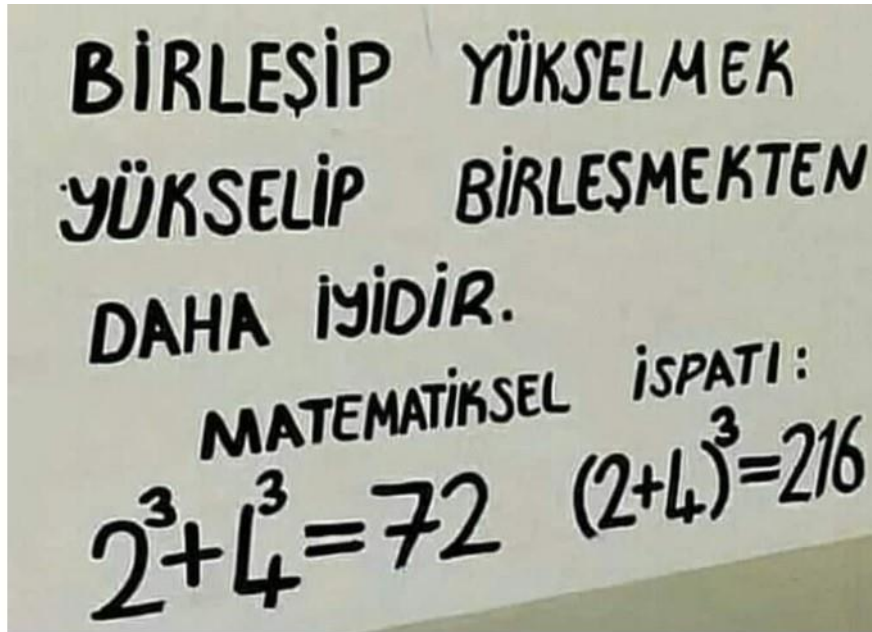
“Vita kutusundaki begonya” tanımı ile çocukluğumda tam karşımızdaki apartmanda, kendi hallerinde sessiz sakin yaşayan bir aile ve o ailenin annesi Emine teyze düşüverdi birden yüreğime. Mahcup

gülümsemesi, her zaman mis gibi kokan, başından aşağı omuzlarına doğru akan kenarı oyalı başörtüsü ve o gür saçlarıyla Emine teyze. Akşamları, yemek sonrası demlediği çayı balkondaki minik masaya getirişi ve kocasıyla karşılıklı birer sigara içişi... Aileler arası dostluk ziyaretleri olmamasına karşın, annemlerle göz göze geldiklerinde bir “merhaba” ve “nasılsınız”ın mutlaka paylaşıldığı ve her aşure zamanında Emine teyzenin bütün komşulara gönderdiği o bol malzemeli aşurenin soframızı süslediği güler yüzlü çocukluğum.

Bütün bu görüntülerin hafızama nasıl ve neden kazınmış olduğunu bilemiyorum ama sıcak ve dost Çiğdemim Derneği, beni yeniden Vita kutusundaki begonyaya dönüştürmüş ve çocukluğumun Ankara’sındaki o güzel yaşanmışlıkları, anı heybemden birdenbire çıkarıverip yeniden yüreğime yerleştirmişti.

İyi ki yolum seninle kesişti Çiğdemim. İyi ki varsın.

Çiğdemim Derneğimizin 25inci yılı kutlu olsun.

BİRLİKTE GÜÇLÜYÜZ sloganı çok güzel..

Başarılı ve Atatürk’ümüzün izinde yürüttüğünüz güzel çalışmalarınızdan dolayı sizi ve tüm Yönetim Kurulunuzu ve emek verenleri candan kutluyorum.

Alev Günal-Ortadoğu Çamlık Sitesi

Evet. Çiğdemim Derneği'miz bu yıl 25 yaşında; Bu yaşa hiç de kolay gelinmemiştir. Pek çok gönlü güzel özverili insanın canla başla emeğini esirgmeden çalışması sonucu bugünlere ulaşmış, bunca yılın ardından güçlü, güvenilir, dinamik, tanınır bir dernek olmanın yanı sıra yüzlerce insanın da ortak alanı olmuştur. Hep birlikte eğlendik, gezdik, çalıştık, ürettik, öğrendik. Yıllığımızı okuyunca geçen süreç çok daha iyi anlaşılacaktır. Söylenecek çok söz var. Eminim birkaç satır yazmak için başlayan herkes satırlarının sonunu zor getirecektir.

Yaşamıma çok katkısı olan, bana yeni ufuklar açan, çok güzel unutulmaz anılar biriktirdiğim bir dernekten çok daha fazlası benim için. Bir ev sıcaklığı ile hepimizi kucaklayan sevgili Çiğdemim, her şeyin çok daha güzel olacağı nice 25 yıllar da yaşamıma ve pek çok yaşama renk katmaya devam etmen dileğiyle bir dosta sarılır gibi sarılarak kutluyorum 25. yılını.

Bir parçası olmaktan gurur ve mutluluk duyuyorum. Birlikte herşey güzel.

Herkesin yaşamını sürdürdüğü bir evi vardır. İyi gününde kötü gününde sığındığı, huzur bulduğu, keyif aldığı, sevdikleri ile acısını tatlısını paylaştığı, bir sofrada toplandığı... Bizim mahallemizde bu duyguları paylaştığımız, evimiz dışında evimiz kadar sıcak, samimi bir evimiz daha var: Yaklaşık yirmi yıl önce yolumun kesiştiği ve vazgeçilmezim olan Çiğdemim Derneği'm. Yıllar önce bir odanın içinde (şimdiki yönetim odasında) yönetim, kütüphane, sıcacık bir soba, ortada bir masa...

Mahalleye taşındıktan sonra etrafta bir dernekten sıkça bahsediliyordu. Soğuk bir kış günü merakıma yenilip ürkek ürkek girmiştım o kapıdan içeri. Masada bir arkadaş kitap kaplıyordu "Hoş geldin" dediler, beni biraz sorguya çektiler. O odada uzun kalmak istedim ve "Ben de kitap kaplayabilir miyim?" diye sordum. Kitap kaplayan arkadaş "Düzgün kaplayabilirsen otur" dedi ve hiç unutmuyorum bana küçük çocuk kitapları verdi. Dernekte ilk sorumluluğum, ilk işimdi bu. Düzgün kapladım herhalde ki, bugünlere geldim. Kitaplar benim hassas noktamdır. Babam küçük bir ilçede sıfırdan bir kütüphane kurmuş ve benim çocukluğum o tozlu kitap raflarının arasında geçmişti. Neyse, bir odanın birkaç rafındaki kitaplar yıllar içinde binleri aştı ve gün geldi bir semt Kütüphanesine dönüştü. Oldukça soğuk kış günleri idi. El birliği ve el arabası ile binlerce kitabımızı yeni yerine keyifle, heyecanla taşıdık. Örnek bir kütüphanemiz oldu. Yıllar içinde çok yenilikler, değişiklikler oldu tabii. Yeni mekanlar eklendi, yeni imkanlar, yeni arkadaşlar katıldı aramıza. Büyüdük, zenginleştik, geliştik. Çiğdemim Derneği sayesinde çok güzel insanlar tanıdım; çok güzel arkadaşlar, dostlar edindim. Gidemediğim günlerde de hep aklımın bir ucundadır. Arkadaşlardan kimler geldi, ne yapıyorlar... Evimden çıkınca uğramadan geçemediğim bir evim de derneğimizdir.

Çok keyifli yol aldım ben. Buradaki dostlarla mutlu, keyifli günlerimiz olduğu gibi sıkıntılı günlerimiz de oldu elbette ama hep paylaştık, destek olduk birbirimize.

Çiğdem Mahallesi, yani bizim mahallemiz; iyi günde kötü günde bir araya gelebilen birbirine destek olabilen özel bir mahalledir. Tüm dünya ile birlikte bizler de koronavirüs nedeniyle zor günler geçiriyoruz. En çok da bu karantina günlerinden 65+ yaş grubu insanlarımız etkileniyor. Çoğunun zaten kısıtlı olan sosyal yaşamları, ilkbaharı yaşadığımız şu günlerde en azından parklarda bahçelerde temiz havanın güneşin keyfini çıkarabilecekken, evlerinde karantina altında geçiriyor.

Bu dönemde mahallelimizin ve özellikle de 65+ yaş almış komşularımızın yardımına yine Çiğdemim Derneği ve muhtarımız her zamanki özverileri ile el uzattılar. 31 Mayıs günü, bu yaş grubunun izin saatleri sırasında, Can Yücel Parkı'mızda nefes almak için yoğunluk kazandıkları saat 15.00'den itibaren derneğimizin katkıları ile sevgili muhtarımız Hasan Hüseyin Aslan ve aza sevgili Sinan Kayalığıl hocam saksafonları ile oldukça keyifli, müzik dolu anlar yaşattılar. 'Yiğidim Aslanım'dan, 'Bessame Mucho'ya, 'Çav Bella'ya kadar yaklaşık iki yüz kadar parkta toplanan komşumuz kah şarkılara eşlik etti, kah dans ettiler. Bir ara yağın yağmur bile kimsenin coşkusunu etkilemedi.

Komşularımızın her birine güler yüzlü davranabilirsek, toplumun huzuru için de adım atmış oluruz.

Bu yıl derneğimizin kuruluşunun 25. Yılı. Dile kolay, bunca yıla ne kadar çok şey sığmıştır. Benim dernekle tanışmam 2008 yılında oldu. Dernekte İngilizce konuşma grubu olduğunu duydum ve gidip yazıldım. O yıllarda etkinliklerin ve kursların birçoğu barakada yapılıyordu. Ben de büyük bir zevkle bir müddet devam ettim.

Emekliye ayrıldıktan sonra zamanımı güzel geçirmek ve topluma yararlı bir şeyler yapma gereği hissettim. Bir gün derneğin yaşlı bakım evinde bir etkinlik yapacağını öğrendim ve katılmak istediğimi söyledim.

Etkinlik kapsamında bakımevinde kalan yaşlılara nevresim takımı, battaniye, çorap, çamaşır gibi hediyeler götürülecek, isteyen ve ihtiyacı olan bayanların saçları kesilecekti. Mahallemizde bulunan bayan kuaförü, birkaç komşumuz ve dernekteki arkadaşlarla birlikte Keçiören Yaşlı Bakımevi'ne giderek etkinlik gerçekleştirildi. Ben de kuaför arkadaşla çiraklık yapmışım. Çok duygusal, bir o kadar da mutlu bir gün geçirmiş, çok mutlu olmuşum.

Sonraki günlerde derneğe üye oldum ve tüm etkinlikleri takip etmeye başladım. Evet, o gün bugündür Çiğdemimliyim. Şimdi ise dernek yönetim kurulunda görevliyim ve çok mutluyum. Kocaman bir aileyiz. Bu sayede birçok arkadaşım oldu. Nice 25 yıllara ÇİĞDEMİM...

Çeyrek asırı geçti Çiğdemli bir kadın olmam...

Çiğdem Mahallesi'ne taşınmamız işimin yoğun olduğu bir zamana rastlamıştı. İşimin bir kısmı evde de sürüyordu. Kısa süre sonra İzmir'e yerleşmeyi düşündüğümüz için kolilerin bir kısmını açmadan yerleştik evimize. Apartmanda hoş bir komşuluk vardı. Samimi, saygılı ve ölçülü. Herkes birbirinden haberdardı. Benim de aralarında olmamı istediler, iş tempom nedeniyle toplantılarına katılamayacağımı, engelli kızım ve derslerimin hafta sonunda bile olduğu mazeretini belirtsem de kabul görmedi. Yürekli sevgi dolu olan komşularımın ısrarı

karşısında utandım ve onlara katıldım. Rutin olarak katılamasam da onlarla olmak keyifliydi. Her kadın başka bir roman gibiydi. Sıcacık insanı saran yüreklerini ortaya koyarken, doğal, samimi, soruna çözüm odaklı, zeki, becerikli ve inançlı harika kadınlardı. Ağlarken gülebilen komik ve müthiş kadınlar. Kimi kamu kesiminde çeşitli görevlerde bulunduktan sonra emekli olmuş, kimi ev hanımı kimliği altında eşine, çocuklarına, yeğenlerine her bakımda destek olmuş gizli kahramanlar. Ne çok şey öğrendik birbirimizden! Hayat felsefesinden ev yönetimine mutfak reçetelerine kadar öğretiler ve anılar paylaştık. Sıkça yaşadığım bakıcı sorunlarını bana hissettirmeden organize olup engelli kızıma ve yıllar sonra ailemize katılarak neşe saçan oğluma sevgi ve duyarlılıkla yaklaşıp çözüm üretene, nöbetleşe anne/teyze şefkatiyle evlatlarımı saran Esenkent'li komşularım...

Bir gün zorunlu nedenlerle acı tatlı anıları paylaştığımız evden (yakın olması tercihiyle) Park Sitesindeki evimize taşınma kararı aldığımızda 12 yaşında olan oğlum "Caaaanım komşularımı nasıl bırakacağız?" demişti. Onların her biri çocuklarıma candan teyzeler bana abla ve ağabeyler oldular. Aramızdan ayrılan değerli komşularımı rahmet ve minnetle anıyorum. Hayatta olan komşularımla ömrümüz oldukça birlikte olacağız (Her gün, kurduğumuz hatla haberleşmekteyiz).

Pandemi sonrasında caaaanımlarımın değeri katbekat arttı. Her Birimiz diğeri için çok değerliyiz, hala birlikte gülüp, ağlayabiliyoruz. Çiğdem'de komşuluk, kadın dayanışması işte böyle bir şey. Gönüllülük esasına dayalı olarak kurulan, komşuluğa örnek ve destek olan derneğimize de (emek verenlerine de) bu vesileyle teşekkür ederim.

Her zorluk sevgiyle yeniliyor. Sevgiyle kalın Çiğdemli dostlarım.

Cenk Yücelgen - Balıkçı Apt.

Otizmle doğan 30 yaşında delikanlıyım. Kimilerine göre yakışıklıyım, çocuklukla da sevimli olarak kabul ediliyorum. Kocaman bir bedenim var, küçükleri ürküten. Basit eylemleri yaparken bile zorlanırdım. Çiğdemim ile tanışıklığım on yıl oldu. Canım annem sosyalleşmem için önceleri zor olsa da, şimdi kocaman bir ailem oldukları için sıklıkla orada olmaktan keyif alır olduk. Biliyor musunuz bana bile görevler düşüyor. Bence otizmlili arkadaşlarıma da sorumluluk verilmeli onlar da benim gibi başarabildiklerini görüp mutlu olmalılar. Önemli olan bizlere fırsat sunulması.

Çok şanslıyım, derneğin bir parçası olabildiğim için. Siz hiç acıyan bir çift bakışla göz göze geldiniz mi? Oooo ben çokça. Ama Çiğdemim'de bana bakan her göz sevgi dolu. Bize sunulan sevgiyi bence sizlerden daha çok hissediyoruz ve önemsiyoruz. Otizmin hep eğitimle sorunların çözüleceğini sansa da büyüklerim, bence tam da öyle değil. Kendimizi keşfetmemize fırsat tanınması sosyal çevre edinmemiz çok daha önemli. İşte Çiğdemim bunları sundu bana. Otizmlili bireyin annesi olmak da zordur tahmin edersiniz ki. Annemi yormuşluğum da çok. Bence Çiğdemim ona da terapi gibi. Dostlar edindi, anılar biriktirdi, bensiz aktivitelere katılarak soluk aldı. Gezmeyi çok severim küçüklüğümünden beri. Bence doğduğumdan beri doğru olacak. Ailece çok gezdik ama toplu aktivitelere katılamazdık. Kurallara uymaktan çok hoşlanmadığım için olmalı. Rahatsızlık vereceğimden çekinirdi ailem. Çiğdemim ile bunu da yıktık. Artık gezi rotası benden sorulur oldu, birlikte çokça gezdik, keşfettik, eğlendik. Açlığa tahammülüm olmadığı için hep torpilliydim, ilk tabağın sunulmasında. Fatma ablamı çok sevdim. Bence o da beni... Sıcacık hem de. Gezilerde en ön koltuğun bana verilmesi çok mutlu ediyordu, hep de öyle oldu. Yollar benim için çocuk oyuncağı. Ayaklı navigasyon diyor annem. Biraz ilgim biraz da içgüdülerim seyahatlerde çok işe yaradı biliyor musunuz. Seyahat tanrısı olarak gördüğüm Haşim Ağca'nın bile yol sormuşluğu vardır bana, aramızda kalsın. Fatih abimin masasına yazdığım onlarca not yeni gezi taleplerimin önemsenmesi ve yine yollar. Tüm bu yaşananlar benim de birey olduğumu hissettiriyor ve çok mutlu oluyorum. Çiğdemim yoluma Fazlı öğretmeni çıkarttı. Fotoğraf çekmeyi öğrendim. Üç sergim bile oldu. Bir kez daha çok şanslı olduğumu söylemeliyim. Bostan imcesinde çapa yapmam istendi. Oysa yapılan yerleri de bozabilirdim istemeden. Size fırsat sunulması çok önemli. Bizler de başarabiliriz. Çiğdemim ile bunu öğrendim. Yapılandırılmış ortamlarda tonlarca bireysel eğitim aldım. Oysa ki en değerli eğitim toplumun bir parçası olabildiğini hissetmektir. Peki Çiğdemim mi hep bana birşeyler kattı? Bence artık onlar da otizmin farkına vardılar, otizmi yaşayarak öğrendiler. Otizmlili bireyle de iletişim kurabildiklerini deneyimlediler, mutlu oldular. Keşke her arkadaşımın yolu Çiğdemim ile kesişebilseydi.

Yani Çiğdemim'in benim için anlamı HAYAT... Sevgi ve hoşgörü hayatımızdan hiç eksilmesin.

Her şeye rağmen YAŞASIN HAYAT!

Arkadaşımin da dediği gibi "Hayalden Gerçeğe" 25 yıl. Ben bu hayalin son 5 yılında birlikte oldum.

İlk tanışmam, emekli olduktan sonra, üye olarak katılarak oldu. Aktif olarak çalışmam ise bir projeye oğlum Ozan ile dahil olmamızla başladı.

"Çiğdem Mahallesinde Yaşam Engel Tanımaz" projesi dahilinde fotoğraf çekmeyi öğrenip bir de üstüne çeşitli zaman dilimlerinde 4 sergi açmaları ve hepsinin sevinçleri, mutlulukları kelimelerle anlatılacak bir şey değil.

Bu anlattığım, yapılan faaliyetlerden sadece biri. Bunun gibi daha birçok eğitici ve öğretici faaliyetler var ve elimden geldiğince bu faaliyetlerin içinde olmak bana büyük bir haz ve gurur veriyor.

Gücümün yettiği yere kadar da devam edeceğim...

Ama gönül borcumun hiç bitmeyeceğine de adım kadar eminim.

Böyle güzel bir ailenin içinde olmak, birilerinin hayatına dokunmak ve yarasına merhem olmak kadar güzel hiçbir şey olamaz.

Tüm bunları da güzel derneğimizle yapmak daha da güzel.

GÜVEN VE
DESTEĞİNİZLE

25
ÇİĞDEMİM
DERNEĞİ

ÇEYREK ASIRDIR
BİRLİKDEYİZ

www.cigdemim.org.tr

Hasan Hüseyin Aslan – Park Sitesi

Şimdi geldik 60 yaşına, endişeyle ve hastalanmadan bana da sıra gelse diye beklediğim covid19 aşısının ilk dozunu oldum.

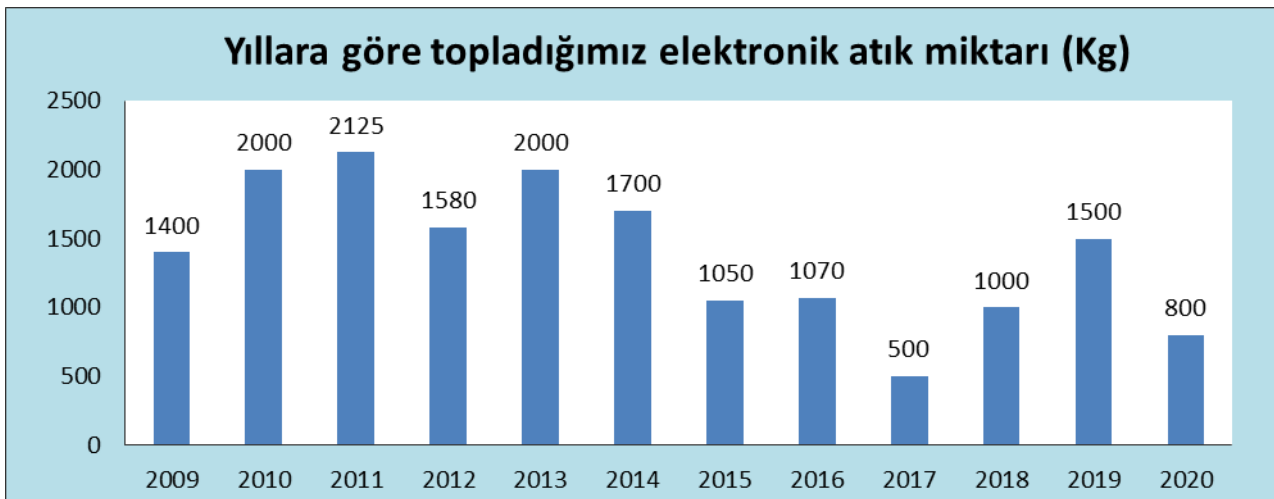
Bundan 45 yıl önce dernekler, örgütler önemliydi. İçinde olmak belki de insanların kendilerini güvende hissetmesini sağlıyordu. Sonra öyle bir dönem geçti ki örgüttür, dernektir bir araya gelmektir nerede, korkudan yanından geçmez olundu. Neler yaptılarsa insanlar bu yapıların yanından geçmez, topluca tepki veremez hale gelindi. Bir arkadaşım "Mamak Askeri Cezaevinde ceza alınca Bartın özel tip cezaevine gönderilmiş, Mamak'ta o kadar işkence etmişler ki bir gün olsun tepki verememişler, Bartın'da bir tartışma sonrası topluca slogan atmaya başladıklarında o kadar rahatlardım o kadar rahatlardım ki kendime güvenim gelmişti anlatamam" demişti.

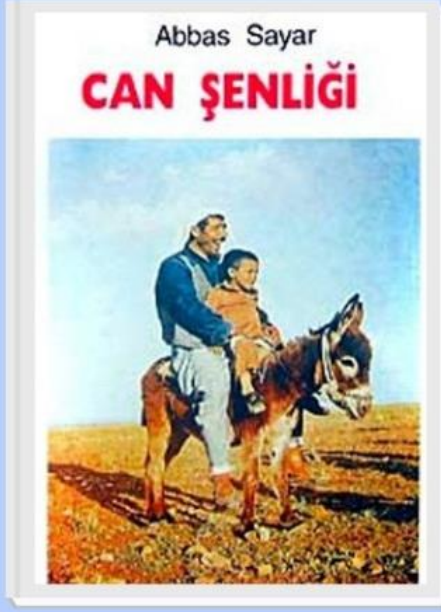
Şimdi bakıyorum da Çiğdemim Derneği, insanların bir araya gelebildiği konuşabildiği, yaşadığı mahallenin sorunları ile ilgili düşüncelerini paylaştığı, çözüm aradığı, itiraz edebildiği, yardım edebildiği, birlikte olmanın

güvenini yaşadığı ve içinde hiç bir endişe yaşamadan bulunmanın rahatlığını yaşadığı bir dernek.

Çiğdemim Derneği kurulduğunda belki de bu noktaya gelebileceği düşünülmemiştir. Onlarca öğrenciye burs, 30 bin kitaplık kütüphane, yüzlerce kursiyer, geziler, mahalle bostanı vs.vs. ve bütün bunlar mahallede yaşayan komşularımızın güveniyle olmuş ve bunun devamı konusunda hiç tereddüt etmedikleri, desteklerini sürdürmelerinden anlaşılmakta. Benim de küçükte olsa bir katkı olmasını istediğim için bu yapının içindeyim ve bana büyük bir keyif vermede.

Sizleri de bekleriz.

EDEBİYAT TOPLULUĞU

Edebiyat Topluluğu Abbas Sayar'ın
"Can Şenliği" kitabını inceleyecek.

Kitabı kütüphanemizden alıp
okuyabilirsiniz.

14 Nisan 2021 Çarşamba 20:00

zoom

Zoom Meeting ID: 392 026 6949
Passcode: 1996

EDEBİYAT TOPLULUĞU

MEKANIN SESLERİ

"Nişa Kaybolmaya Hazır Değilim"

Tekgül Arı ile Söyleşi

**28 Nisan 2021
Çarşamba 20:00**

Zoom Meeting ID: 392 026 6949
Passcode: 1996

KÜÇÜK KOMŞULARIMIZDAN RESİMLER

Arven Bülbül
Gökkuşaağı Sitesi
(6 yaşında)

Çimler içindeki tilki
(Çizim tableti ile)

Kedi otobüsü (Anne sürücü, diğerleri yavruları)
(Kuruboya)

Bu sayfamızda küçük komşularımızın resim, şiir, öykü gibi yapıtlarını sizlerle paylaşıyoruz. Yayınlanmasını istediğiniz bilgileri ve fotoğrafları dernek@cigdemim.org.tr adresine bekliyoruz.

KÜÇÜK KOMŞULARIMIZDAN RESİMLER

Pelin Çebbari
İşçi Blokları Mah. Hilal Apt.
(8 yaşında)

(Keçeli kalem)

Karakalem

Bu sayfamızda küçük komşularımızın resim, şiir, öykü gibi yapıtlarını sizlerle paylaşıyoruz. Yayınlanmasını istediğiniz bilgileri ve fotoğrafları dernek@cigdemim.org.tr adresine bekliyoruz.

VİRÜSSÜZ BİR 23 NİSAN

Ben Kavin. Bugün haberlerde Hira adında bir kız vardı . Ankara'ya hiç gelmemişti ancak Anıtkabir'i görmeyi çok istiyordu. O kadar çok istemişti ki babası ona evlerinin yanında biriken karlardan on gün uğraşıp Anıtkabir'in bir maketini yapmış. Şimdi bilin bakalım ne olmuş.Hira bugün Ankara'ya Anıtkabir'e gelmiş. ATATÜRK'ün mezarını ziyaret etmiş ve ATATÜRK'e şiir okumuş. Bunu duyunca aklıma 23 Nisan bayramıyla ilgili bir yazı geldi.

Bu gün mart ayının otuzu, bu yüzden hemen bilgisayarımın başına oturup bunları yazmaya başladım. Ben size iki bin on sekiz yılında koronadan önceki bir günü anlatacağım. Şu anda on bir yaşındayım o sırada dokuz yaşındaydım halk oyunu gösterimiz vardı. Halk oyunu öğretmenimiz ile birlikte çok iyi çalışıp hazırlanmıştık. Dans sırası bizim sınıfa gelince yerlerimizi aldık ve gösteriye başladık. Çok güzel oynamıştık . Annem yolda bizi bir sürprizin beklediğini söylediği anda ikizim ve ben "Oley" diye bağırdık (Aslında "Oley" diye bağırmamıştık çığlık atmıştık ama olsun). Eve gelince bizi ayakkabı ile giyilebilecek bir paten bekliyordu . Çok mutlu olmuştuk . Ben şu anda bu kadar hatırlıyorum . Hiçbir şey korona virüs olmadan yapılan partilerden iyi değildir. 😊😊

Bu sayfamızda küçük komşularımızın resim, şiir, öykü gibi yapıtlarını sizlerle paylaşıyoruz. Yayınlanmasını istediğiniz bilgileri ve fotoğrafları demek@cigdemim.org.tr adresine bekliyoruz.

KÜÇÜK KOMŞULARIMIZDAN ÖYKÜLER

Neva Yurt – Işık Apt. (11 yaşında)

23 NİSAN GELDİ

Merhaba ben Neva bugün sizlere 23 Nisan hakkında hem bilgi vereceğim hem de bir anımı anlatacağım. İlk önce bilgilerden başlayayım.

Bildiğimiz üzere 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu ve ilk cumhurbaşkanı olan Mustafa Kemal Atatürk tarafından dünya çocuklarına armağan edilmişti.

Şimdi anımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Biliyorsunuz ki bir yıldır korona virüsle savaşıyoruz. Geçen 23 Nisan'da biz apartman olarak her çocuk bir şiir ve şarkı seçtik. Anneler ikramlarla biz çocuklar ise şiir ve şarkılarımızla apartmanımızın önüne çıktık. Bütün çocuklar sırayla şiir ve şarkılarını okudular. Komşularımız bizleri alkışlayarak kutladılar. Biz çocuklar gösterimiz bitmeden önce "Yaşasın 23 Nisan Yaşasın Mustafa Kemal Atatürk« diye bağırarak gösterimizi sonlandırdık. O gün çok güzel bir gündü

Bu sayfamızda küçük komşularımızın resim, şiir, öykü gibi yapıtlarını sizlerle paylaşıyoruz. Yayınlanmasını istediğiniz bilgileri ve fotoğrafları demek@ciğdemim.org.tr adresine bekliyoruz.

BERABERLİKLER

Beraberliklerde konum tekrarı.

Aynı konum 3 defa tekrarlanırsa oyun berabere bitmiş sayılır.

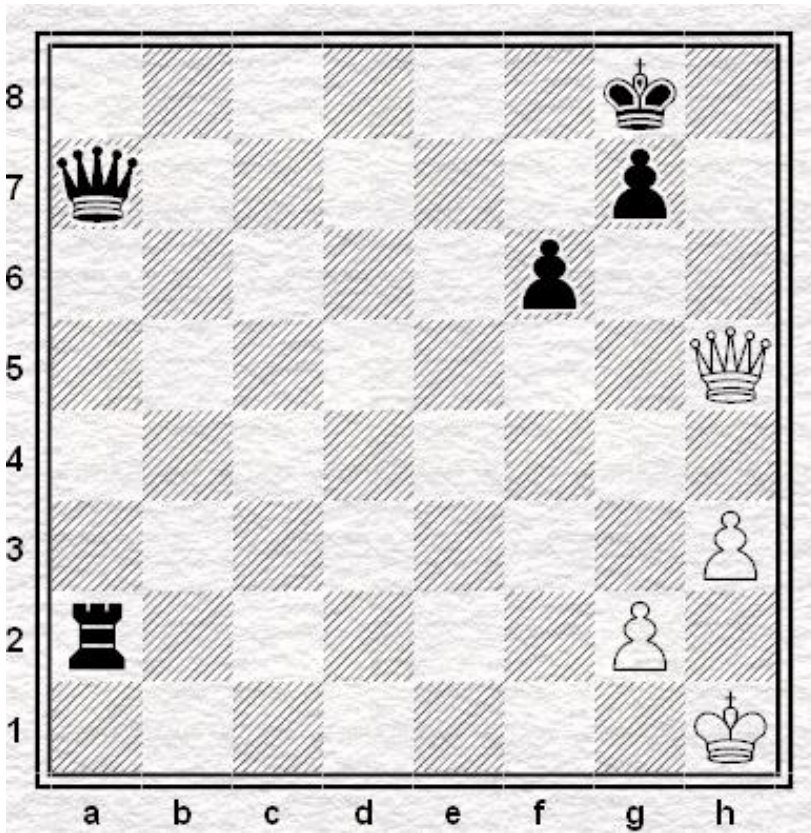
Buna konum tekrarı ile beraberlik denir.

Konum tekrarı için hamlelerin arka arkaya yapılmış olması gerekmez.

Konumun aynı olabilmesi için hamle sırasının aynı kişide olması gerekir.

3 hamle arka arkaya yapılmışsa buna “**hamle tekrarı**” denir.

Beraberliğin kanıtlanabilmesi için hamlelerin tek tek notasyon kağıdına yazılması gerekir.

Yukardaki konumda beyaz sürekli şah çekerek beraberliği sağlıyor.

1. Ve8 + Şh7
2. Vh5 + Şg8
3. Ve8 + Şh7
4. Vh5+

Beyaz sürekli şah çekiyor. Hamle tekrarı ile beraberlik sağlıyor.

- Konum ya da Hamle tekrarından beraberlik için öncelikle saat durdurulur. El kaldırılarak hakem masaya davet edilir. Konum tekrarının olduğu hamle notasyon kağıdına yazılır ancak oynanmaz. Eğer hamle yapılmış ise beraberlik istemi hakem tarafından geçersiz sayılır. Hamle yapmadan hakeme notasyona yazılı hamle gösterilere; " yapacağım bu hamle ile 3 Konum (hamle) Tekrarı oluşuyor. Bundan dolayı beraberlik istiyorum" şeklinde istek belirtilir. Yapılan inceleme sonucunda istem doğru ise sonuç berabere dir. Sonuç yanlış ise zaman cezası verilir.

50 HAMLE KURALI

50 hamle boyunca piyon sürülmez veya taş alınmazsa oyun berabere biter.

Son 50 hamle içinde;

1. Hiç piyon hamlesi yapılmamış.
2. Oyunculardan hiçbiri taş almamış.

Bu iki durum olmuşsa oyun berabere bitmiş sayılır.

Beraberlik isteyen kişi,

50. hamleyi yapmadan önce saatini durdurur.

Daha sonra hakeme başvurur.

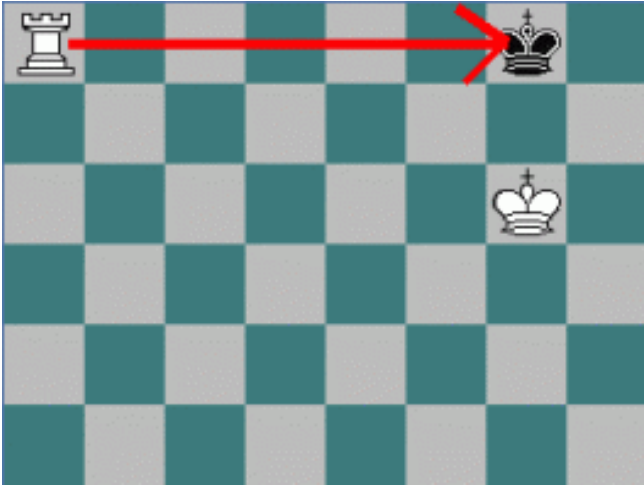
Hakeme beraberlik istediğini açıkça belirtir.

Notasyon kağıdını hakeme gösterir.

Hakem notasyona bakarak karar verir.

Notasyon kağıdındaki tam ve eksiksiz olmalıdır.

Bu kuralın amacı hiçbir şekilde gelişme gösterilmeyen oyunları sonsuza kadar oynamaktan kurtarmaktır.

Örneğin şah, kale ve tek şah konumunda tek kalesi olan taraf 50 hamlede mat edemezse oyun berabere biter.

ANLAŞMALI BERABERLİK

Taraflardan biri beraberlik isteyebilir. Diğer oyuncu kabul ederse oyun yine berabere biter.

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nın yaklaştığı bu günlerde çocuk katılımı üzerinde bir kez daha düşünmek gerekiyor. 23 Nisan'da çocuklar yine devlet büyüklerinin koltuklarına temsili olarak oturtulacak ve büyük büyük laflar söylemeleri beklenecek! Anlamalı Çocuk Katılımı, çocuğun katılım hakkının tam olarak hayata geçirilmesi olarak tanımlanabilir. Çocuk katılımını tanımlamadan önce çocuğu ve çocukluk algısını değerlendirelim.

Çocukluk nedir? Çocuk kimdir?

Çocuğa ve çocukluğu tarih boyunca farklı anlamlar yüklenmiş, her dönem kendi çocukluk tanımını yaratmıştır. Yasalar 18 yaşın altındaki tüm bireyleri çocuk olarak tanımlamaktadır.

Algıda çocukluk...

- yetiştirilecek, büyütülecek, hedeflerimiz doğrultusunda ilerleyecek bir proje,
- ödül ve ceza ile davranışları istendik şekilde düzeltilebilecek insan ufağı,
- bugün de «özel» olsa da gelecekte daha da «özel» olacak bir varlık,
- bir çalışma alanı veya bir deneme tahtası.

Türkiye'de Çocuk Algısı

Ülkemizde çocuklar daha çok «geleceğin sigortası» olarak görülüyor ve bu hedefe göre ilişkiler kuruluyor.

«Gelecek nesil!»
«Çocuklar bizim geleceğimiz!»
«Bugünün küçüğü yarının büyüğü.»
«Şirin, temiz, masum insan yavrusu»
«Laf dinlemeyen, büyümüş de küçülmüş, minik şeytan»
«Bir an önce büyümesi ve yetişkin gibi davranması beklenen insan ufağı»
«Dinlemesini bilen!»
«Söz büyüğün, su küçüğün»
«İslah edilmesi gereken insan yavrusu»
«Adam olacak çocuk» ifadelerine hiç de yabancı olmadığınızı düşünüyorum.

Peki ya çocukların durumu nasıl?

Türkiye'nin genel nüfusunun %27,5'i çocuklardan oluşuyor. 720 bin çocuk çalışıyor. Her 4 çocuktan en az 1'i, çocuk yoksulluğu ile mücadele ediyor. Her sene en az 20.000'e yakın çocuk zorla evlendiriliyor. Türkiye'de 1 milyon 80 bin mülteci çocuk var. Bu çocukların 400.000'i eğitime devam edemiyor. 12 – 18 yaş arası 3000'den fazla çocuk ceza infaz kurumunda. 0-6 yaş annelerinin yanında kalan çocukların sayısı ise, 800'den fazla.

Çocuk Hakları Nedir?

İnsan hakları, yaş farkı gözetmeksizin tüm insanlar için geçerlidir. Ancak içinde bulundukları özel gelişim döneminden dolayı çocukların özel hakları vardır ve bunlar BM Çocuk Haklarına dair Sözleşme'de (ÇHS) yer alan haklardır. Çocuk Hakları Temelli Yaklaşım çerçevesinde bakıldığında çocuk bağımsız bir bireydir, çocuklar gelişimlerinin özel evresindedirler ve özel gereksinimleri vardır. Çocuklar, kendilerini gerçekleştirme hakkına sahiptir. Korunmaları gerekir, çünkü dünyanın kurgusu yetişkinlere göredir. Böyle bir kurguda, yetişkinler tarafından desteklenmeleri de elzemdir.

Çocuk katılımı ne değildir?

- Çocuklar adına yetişkinlerin karar vermesi ve bu kararların çocuklar tarafından uygulanması değildir!
- Yetişkinlerce hazırlanan metinlerin çocuklarca okunması veya yetişkinler adına yetişkinlerin verdiği metinlerin çocuklara okutturulması değildir !

- Çocuklarla birlikte yetişkinler tarafından kurgulanan bir faaliyetin yapılıp bitirilmesi değildir!
- Bir-iki çocuğun otorite pozisyonunda tutulması ve kendi yaşlılarına öğretmen gibi davranmaları değildir!
- Çocukların karar alma sürecinde söz sahibi olmaları yetişkin otoritesinin sarsılması/yıkılması anlamına gelmez!

Katılımın Anlamlı Olması İçin

- Çocukların çalışma ortamını ve çalışmanın hedeflerini anlamalarını sağlamak, birlikte düşünmek,
- Yapılacak çalışma ile ilgili çocuklara yeterli bilgiyi vermek, çalışmayı birlikte planlamak,
- Çalışmanın tüm aşamalarında (öncesinde, çalışma süresince ve çalışma sonuçlandığında) çocuklara gerekli bilgileri vermek, görüşlerini almak,
- Çocukların görüşlerini ifade etmesi için onlara destek olmak, güvenli ve elverişli ortamı sağlamak,
- Her bir görüşün farklı ve kendi içinde değerli olduğunu unutmamak,
- Çocukların sorumluluk alırken kapasitelerine göre sorumluluk almaları konusunda onları desteklemek ancak, gereksiz ya da çok fazla yük almalarını engellemek gerekir.

UNESCO, Growing Up in an Urbanising World, 2002

Anlamlı çocuk katılımı ile çocuklar; yaşadıkları topluma yeni bir bakış açısıyla bakmaya başlarlar, demokrasinin ne olduğunu yaşayarak öğrenirler, yeni bilgi ve beceriler kazanırlar, yaşadıkları toplumda olumlu değişimler gerçekleşmesine yardımcı olurlar, medeni haklarını uygulayarak öğrenirlerken sorumluluk anlayışları gelişir, kendilerine olan güvenleri artar, toplumun sorunlarına daha duyarlı olurlar.

Çiğdemim Çocuk Meclisi; Çiğdemim Derneğinin ilkeleri doğrultusunda, çocukların mahalle yönetimine aktif katılımında bulunmaları için çalışmaların gerçekleştirildiği bir platformdur.

Çocuk Meclisi'nin amacı;

- Çiğdem'li çocukların, mahalle yönetimine aktif olarak katılmaları, kendileri ve kentle ilgili sorunlarının çözümünde rol almalarını sağlamak,
- Çocukların çevre duyarlılığını artırmak,
- Çiğdem'in çocuklarını, kent düzeyinde, ulusal ve uluslararası düzeyde temsil etmek,
- Çocukların kentlilik bilincini geliştirmek,
- Çocukların insan hak ve özgürlüklerine saygılı, araştıran, üreten, girişimci bireyler olmalarını sağlamak,
- Çocukların ortaklık bilinci içinde, dayanışma ve paylaşma duygularının gelişmesini sağlamak, olarak tanımlanmıştır.

Çalışmalarını iki yıldır anlamlı çocuk katılımı ilkeleri çerçevesinde yürüten Çocuk Meclisi'ne mahallemizin tüm çocuklarını bekliyoruz.

Not: Bu yazı hazırlanırken AB TASCO 3 Çocuk Hakları Eğitimi notlarından yararlanılmıştır.

Vakitsiz Beyaz

Dursun Nadir– 100. Yıl Mahallesi

dokununca vakitsiz beyaz
gömleğimin kol düğmesi
kardelen oluyor ellerin

eğildikçe gözlerine evrilir
akasyalar salkım saçak

dilimin yamacında konaklayan
erguvan düşleri

geceyi ezberlemiş
suya düşen gül sesi

toprağın yağmura yakarışı
yağmurun buluta

ellerin nasıl hünerli
hafifliği değirmen taşının
ezildikçe buğday tanesi

Hepimizin bildiği gibi değişim dilden başlar. Biz de hem dilimize sahip çıkmanın önemini vurgulamak, hem de dilimizde “gelenekselleşmiş” olup aslında hiçbir zaman söylenmemesi gereken sözcük öbeklerini / deyimleri ve kelimeleri toplumsal cinsiyet eşitliği (TCE) kapsamında inceleyerek dergimizde yayımlamak istedik. Bu amaçla başladığımız “Hiç Söylenmemesi Gerekenler” ve TCE kapsamında söylenen yanlış kelimelerin / deyişlerin doğrusunu içeren serimize devam ediyoruz.

Sizin de katkı ve yorumlarınız olursa, mutlu oluruz.

CİNSİYETÇİ

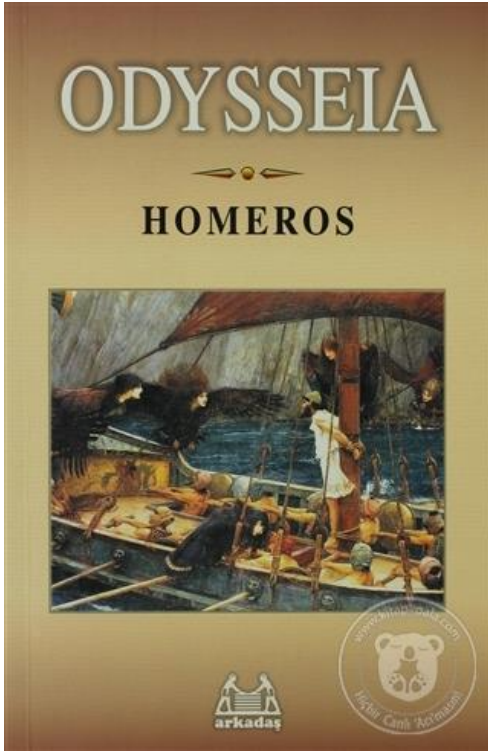
Adamlığa sığmamak
Adam etmek
İş adamı / iş kadını
Erkeklik öldü mü?
Bizim işçileri bakanı

DOĞRUSU

İnsanlığa sığmamak
Eğitmek
İş insanı
İnsanlık öldü mü?
Eşim

HİÇ SÖYLENMEMESİ GEREKENLER

- ✚ Dişi köpek kuyruk sallamazsa...
- ✚ Ne biçim erkeksin!
- ✚ Bireylerin cinsel yönelimleri / cinsiyet kimliklerine ait küfür içerikli sözler, cümleler, tanımlar, eleştiriler (*nefret suçu*)
- ✚ Komşum Kürt'tür / Alevidir / İngiliz'dir /... **ama** iyi insandır.
- ✚ Yumurta bile kıramam (*Gizli mesaj: Bu cümle yemek yapma görevinin toplum tarafından kadınlara atandığına işaret eder*)

Doğukan Satılmış - Çiğdemim Derneği Bursiyeri

Odyseia'nın Truva Savaşı sonrası vatanı İthake'ye dönüşünü anlatır. Destanın başında Odyseia Kalypso adlı tanrıçanın yanından yurdu İthake'ye dönmek için karar alır ve yola koyulur. Deniz Tanrısı olarak anılan Poseidon, Odyseia'nın İthake'ye varamaması için ona yolda türlü tuzaklar kurar. Bunun nedenini destanın ilerleyen bölümlerde Odyseia açıklıyor (Poseidon oğlunu kör etmiştir). Aynı zamanda oğlu Telemakhos da Odyseia'yı aramak için İthake'den yola çıkmış ve babasını aramaya başlamıştır. Çünkü İthake'de babasının yokluğunda ülkenin önde gelenleri annesi Penelopia ile evlenmek için sıraya girmiş durumdaydılar. Penelopia ise onları bir kumaş diktğini söyleyerek oyalamıştır. Bu sırada Telemakhos Athena'nın yardımıyla aramaktadır. Babası ise yaptığı salla denize açılmıştır ama Poseidon'un öfkesinden fırtınayla salı batar. Odysseus boğulmaktan kurtulur ve yüzerek bir adaya çıkar. Adanın kralı olan Alkinoosun kızı Nausikaa Odysseus'u bulur ve ona yardım eder. Bu arada ona gönlünü kaptıran ve orada kalması için yalvaran Nausikaa, Odysseus'u alıp babasının sarayına götürür. Odysseus, Kral Alkinoosa ve bütün saraylılara bu adaya ayak

basıncaya kadar başından geçenleri anlatır.

Trakya kıyılarından İsmoros'un yağması ve Kikonlar'ın saldırısı ardından Lotusiyenler ülkesinde Lotus yemişi yiyen tayfasının çıkardığı zorluklar ardından dev Polyhephos'un (Poseidon'un oğlu) mağarada Odyessia'nın adamlarını yenmesini ve onu kör edip kalan adamlarıyla oradan kaçmasını anlatır ve devam eder. Ailos'un adasından bir tulum alan Odyseia'nın uyurken tayfası tarafından tulumun açılması ile başlarına gelen musibetleri anlatmaya devam eder. Büyücü Kirke'nin arkadaşlarını domuza çevirdiğini anlatır. Fakat aynısını tanrı Hermeias'ın sayesinde Odyseia'ya yapamaz. Odyseia burada bir yıl kaldıktan sonra ölümler ülkesine gidip dönüş yolu hakkında bilgi alır. Burada annesiyle ve İlyada Destanı'nda adı geçen Agamemnon Akhilleus ve Aias gibi isimlerle konuşur.

Başından geçenleri anlattıktan sonra Phaika kralı Alkinoos ve halkının hediyeleri ve bir gemiyle İthake'ye varır. Bu sırada İthake'de Telemakhos için de öldürme planları yapılır. Fakat Athena, Odyseia ve Telemakhos'a yardım eder. Odyseia şehire Athena'nın desteği sayesinde bir dilenci kılığında girer. Çoban Eumaios'ın kulübesinde baba ve oğul kavuşur ve İthake'yi kurtarma planı kurarlar. Bu sırada sarayda da artık Penolopia'nın biriyle evlendirilmesi için şölen düzenlenmiştir. Şölene dilenci kılığında gelen Odyseus taliplerle ok atma yarışına girer ve oğluyla kurdukları planı hayata geçirir. Şölende bütün taliplerin kanı dökülür ve suç işleyen hizmetçiler de asılır. Ortalık temizlendikten sonra Penolopia ilk başta 20 yıldır görmediği kocasını tanıyamaz ardından sorduğu sorularla emin olur onun kocası Odysseus olduğundan ve odalarına çekilirler.

23 Nisan'ı Birlikte Kutlayalım!

23 Nisan bize ne ifade ediyor?

Kuşkusuz hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz değil mi? Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM)'nin kuruluşu ve 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı olarak akıllarımızda yer edinmiştir. 1920' de Meclis açılışıyla birlikte 1929 yılında Mustafa Kemal Atatürk tarafından bizlere ve çocuklara armağan edilmiştir. Ama 23 Nisan'ı özel kılan bir sebep daha var. Bu da 23 Nisan'ın Dünya Kitap günü olmasıdır. 1955'te toplanan Dünya Yayıncılar Birliği Kongresi bu günü "Dünya Kitap Günü" olarak kutlanmasını istedi ve aynı yıl UNESCO tarafından kabul edildi (Bugün 23 Nisan Dünya Kitap Günü- Edebiyat Haber , 2020). O zaman ne duruyoruz? Bu yıl 23 Nisan' da Mustafa Kemal Atatürk'ün 1929'da hediye ettiği bu bayramı biz de sevdiklerimize kitap hediye ederek kutlayalım.

Küçük hanımlar, küçük beyler!

Sizler hepimiz geleceğin bir gülü,
yıldızı ve ikbal ışığıdır.

Memleketi asıl ışığa boğacak olan sizsiniz.

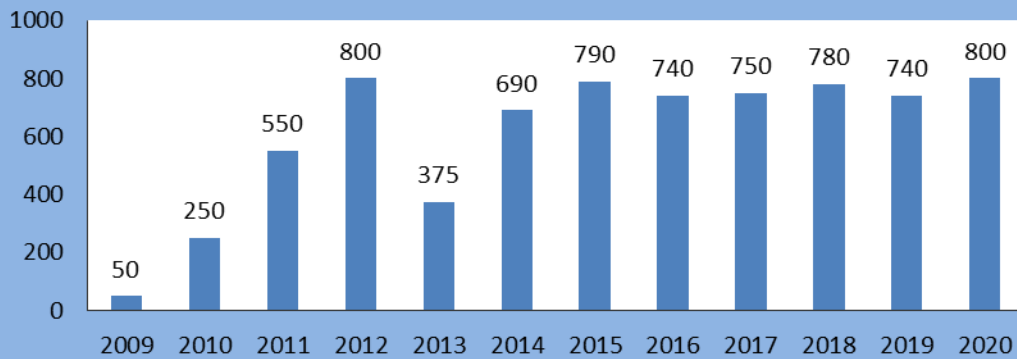
Atatürk

23 Nisan ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramımız
Kutlu Olsun.

23 DÜNYA
KİTAP
NİSAN GÜNÜ
OLDUĞUNU
BİLİYOR
MUYDUNUZ?

Yıllara göre toplanan atık yağ miktarı (lt)

Oturduğumuz apartmanın yola bakan ön bahçesi baharla birlikte bayram yeri gibi şenlenirdi. Seramik saksılarda açmış kırmızı, pembe, beyaz, turuncu, lila rengi sardunyaların yeşille bütünleştiği renk cümbüşü; duvar dibine sıralanmış ortanca öbekleri, çitlere uzanmış yediveren gülleri, yasemin ve leylak diplerine yuvalanmış begonyalar, şebboylar, kedi tırnakları, menekşeler, kınakına çiçekleri: Ancak masal kitaplarında görülebilecek güzellikte düş bahçesi süsleriydi.

Orta bölüm boş bırakılıp parke taşlar döşenmişti. Kiyılarında sıralanmış sekilerde sardunya saksıları diziliydi. Balkon altına gelen yere tahtadan ince uzun bir sedir konmuştu. Yanında birkaç tane tabure vardı. Yaz gelince oturaklara minderlerini yerleştirirdi ev sahibi teyzemiz, konu komşu toplanırdık öğleden sonraları.

Büyülü cümbüşün ayrımına vardığımda okullar tatil edilmiş, yaz gelmiş olurdu. Ders yılı boyunca süren öğretmenlik, annelik, ev kadınlığı koşuşturmalarım bitmiş; göz açıp kapayıncaya geçecek, yine de beni sıkacak, daraltacak, o sıkıntıları bile aratacak günler başlamış olurdu.

Severim yazı, herkes gibi. Yakıcı gündüz güneşinde, geceleri boğucu sıcağında bunalsam da. Şöyle ağız tadıyla bir tatil yapamayacağımı bilsem de. Öğleden sonraları bahçenin bu canlı, renkli, ılık gölgeli bölümüne geçerdim, yaşlı ev sahibimle oturup hoşbeş etmeye; ara sıra duyumsadığım yalnızlığı, boşluğu biraz olsun gidermeye.

Daha çok onun hastalıklarını, geliniyle dargınlık nedenini, torunlarının niye sık sık uğramadığını, kızının bir telefon bile etmediği ile ilgili sitemlerini dinlerdim. Bu arada ben de payımı alırdım yumuşak tarafından zılgıtın; gelip geçtikçe camını tıklatıp seslenmediğimden, zırt pırt çat kapı gitmediğimden ötürü. Sardunya kokusu hatırına çekerdim bu sıkıcı, hep aynı sözcüklerle yinelenen, yaşlandıkça diline daha çok yapışan, sünen özel sızlanmaları...

Öyle söylese de her gün defalarca aranırdı telefonla; sık sık evine gelip giden yakınlarıyla kapı önünde karşılaşırdık, hepsiyle tanış olmuştum.

Geçmişe, geçen zamana, gençliğine, yitirdiklerine olan özlemini; cesaretini, eşsiz varlığını, becerilerini, alımlı fiziğini övünerek, abartarak anlatırdı. Temizdi, titizdi, kimseleri beğenmezdi kolayca. Benzerinin bir başkasında olamayacağını düşündüğü astragan kürk mantosunu, Bursa işi ipek eşarplarını, en az on çeşit pasta börekle ağırladığı konuklarını, evine sığmayan, dolup taşan komşularıyla geçen altın günlerini, yurtiçi, yurtdışı gezilerini: 'Kimse cesaret edemezken Hicaz çöllerinde deveye bindiğini, çektiirdiğini resmini de göstererek!' anlatır da anlatırdı.

Kimselerle kıyaslamazdı kendini; kibirli başı ışıksız göklerde, çok az gören gözü seçemediği ufukta, nasırlaşmış yüreği uzak ummanlarda atardı: 'Eski yazı bilirdim, yeni yazı bilirdim ah!' diye iç geçirerek başlardı her sözüne: 'Şu beynimdeki damar kurumasaydı!'

Bir, nerde o eski günler teranesi, bir allameicihan Rabia Hanım, bir de şu tansiyon illeti: Eşinin yatağa düşmesiyle fırlamış arşa! Beyninde bir damar kurumuş, dünyası altüst olmuş o günden sonra...

Hep bir şeyleri arardı, özlerdi, içinde başka canlı barınmayan, insan adı geçmeyen: Ölümünden söz etmezdi, kaybettiklerinden de. Gençliğini, diriliğini, belleğini, coşkusunu yitirmesi idi kabul edemediği; kafasına taktığı... Herkese uysa da, tüm yaşlılarına, ona hiç yakışmıyordu kendince; hak etmiyordu, içerliyordu yakınlarına, her görüştüğünde.

Anlatmayla bitmiyordu ne yaşadığı görkem, ne refah, zenginlik, dirlik, düzen; aklı, paklığı, aklı, yeteneği, ışıltılı gençliği! Artık yaşamı solmuştur, boşluktur, taşınmaz yüküdür içini sıkı, boğan, dilinden düşmeyen.

Ara sıra bana uğrardı; daha doğrusu evimi teftiş etmeye gelirdi. Eksilen, bozulan, kırıp, döktüğümüz yerler var mı diye dip köşeyi gözden geçirirdi. Yüksek tansiyonla oldukça azalan görme yetisine karşın pencere kenarından sarkan şeffaf örümcek ağları, duvar kıvrımlarına gizlenmiş minicik güve kozaları, ahşaplara bulaşmış iğne ucu kadar sinek pislikleri gözünden kaçmazdı.

Kızlarıma okulda beslenme saatinde yemeleri için özenerek hazırladığım, (iştahları açılsın diye tavşan, kelebek, ördek, yıldız, kalp şeklinde yaptığım) kurabiyelerden, kenarlarını tırtıllı kestiğim puf böreklerinden ikram ederdim. Aynısından kendisine de yapmam için evine çağırırdı; pasta kalıplarımı da alıp gelmemi söylerdi hem de. Yaşlandıkça cimrileştiğinden konuklarına ikramda da bulunmazdı. Kahvaltıda, ikindi çayının yanında yemek için yaptırdığı bu atıştırmalıklarla saatlerce, sanat eseri titizliğiyle uğraştırırdı beni. Hep benim evde yediklerinin daha lezzetli olduğunu söylerdi piştikten sonra, tadına bakınca.

Güz baygın, solgun, buruk, sancılı güzelliğini gösterir Ankara'da, hüznülendirir doğayı hırçın dokunuşlarla; loş, serin, ıslak, acılı esintilerle.

12 Eylül 1980 askeri darbesi yaşanır tüm yurtta, ordu yönetime el koyar; sardunyaların en coşkulu günlerinde, turuncu renkli, gün kurusu kokulu, pastırma yazı beklenirken.

Ülkenin can damarlarını tıkayan, gençliğini süründüren, söndüren unutulması kıyım yılları...

Sokağa çıkma yasağı vardır, bahçedeyiz Rabia Hanım teyzemle; yine mutsuz, umutsuz, kederli, neşesiz. Beyninde bir damarı kurumuş olsa da, belleğini besleyen kan yolları tıkanca da hatırlıyor geçmiş darbeleri: Çocukmuş, idam meydanlarına giderlermiş, asılanları izlemek için. 'Nerde o eski ihtilâller!' dedi iç geçirerek, gözlerinde karanlık geçmişin acı yüklü tortusuyla.

Eşi ölmeden bir ay önce taşınmıştı bu eve. Geçirdiği hastalık sonrası yatalak kalmıştı yaşlı adam, ama aklı başındaydı. Çok iyi bir insan olduğu her halinden anlaşılıyordu. Rahmetli zevkli, hevesli, çalışkanmış; eli her işe yatkınmış, emekliliğinde oyalanmış. Bahçe hâlâ güzeldi, bakımlıydı: Kuşlar eğleşir, kelebekler uğramadan geçmez, bal arıları her çiçeğin özünden tadardı.

Sokağı gören kısım olduğundan her geçeninin durup baktığı, yüze gülen, gönülleri okşayan çiçek deryasıydı. Hazan mevsiminde de coşkusu sürerdi bahçenin, tüm ülke kayıplarına gözyaşı dökerken: Mor sümbüller, sarı, kırmızı ve beyaz zambaklar, nergisler, kasımpatılar acıya, yokluğa aldırılmaz, sürgit açardı yaslı tohumlarını...

Kış soğukları başlamadan, sardunyalar kökünden budanırdı, donmasınlar diye. Baharda, eskisinden daha gü, tazecik yeni ışınlar verir, hemen boy atar, aylarca hiç ara vermeden ışıltılı çiçekler açardı, öbekler halinde. İnce uzun saplarının ucunda, başı dimdik katmerleşirdi coşkuyla. Çiçeği, hatta yaprağı da suyu içtikçe mis gibi kokardı.

İpeksi, şeffaf çiçekleri, saten gibi parlak pürüzsüz yaprakları olan, dalları saksıdan aşağı sarkan türüne sakız sardunyası diyoruz. Rengi, kokusuyla daha yoğun ve gösterişlidir. Diğerlerinden pahalıya satılır seralarda. Ebruli katmerlisini gören hayranlıkla bakar, bir daha unutamazdı görkemli ışıltısını.

Bahçede ağaç olarak iğde, akasya ve leylak vardı. Nisan yağmuru bu ağaççıkların sarı, pembe, beyaz, lila çiçeklerini incitmeden yağar, rüzgâr usulca eser, dağıtırdı aromasını Çiğdem Sokağına. Yan ve arka bölümlerde sırayla yenidünya, erik, dut, kayısı, kiraz ve vişne ağaçları dikiliydi. Ürün verme mevsimi geldiğinde dallar taşıyamazdı meyvelerini, yere kadar eğilirdi bolluktan.

Başat güzellik ve koku sardunyaların eseri idi. İhlamur, yasemin, melisa, hanımeli ve karanfil gibi bağımlılık yapan, baş döndüren bir koku.

İçime yer etmiş olmalı. Yıllardır burnum duyumsamaya çalışır, gözüm arar bu nadide güzelliği. Durur seyredirim: Parklarda, çocuk bahçelerinde, otel önlerinde, tatil köylerinde, kasaba evlerinde, bulvarların kavşak süslemelerinde, balkonlarda, nerede olursa.

Güzelçamlı kıyılarında dolaşıyorum. Katırtırnaklarının sarı, beyaz, eflatun ve pembe çiçekleri mezarlık çağrışımlarıyla içimi sıkarak bakışırken, tanıdık kokularla dönüyorum. Duvar diplerinde dizili kırmızının en ateşli tonuyla gülümseyen sardunyalara dalıyor gözlerim. Bahçe çitiyle yarışarcasına uzamış, gü, canlı çiçekli sardunya öbekleri.

Dallarından çoğaltıldığını, arsız ve dayanıklı olduklarını bildiğimden hemen toplamaya başlıyorum. Ortalıkta kimseleri göremeyince suçluluk da duymuyorum. Koca bir demet oluyor elimde.

Geçenlerde de bir market önündeki duvarlara tırmanmış sarı, mor çiçekli sarmaşıklardan birkaç dal almıştım, bahçeme dikmek için. Yoldan geçen bir kadın çekinir gibi olduğumu görünce 'Çiçeğin ve kitabın günahı olmaz!' dedi: İyi bir iş yapmış oluyoruz bu bakışla, bitkiyi ve bilgiyi çoğaltarak(!)

Bizlere 'Hırsızlığın büyüğü küçüğü olmaz, hepsi suçtur!' diye öğretmişlerdi çocukluğumda. Son zamanlarda çiçek görünce dayanamıyorum. Dalından, tohumundan deyip girişiyorum, kimin bahçesi olursa olsun. Özellikle rengi, türü az görülen sardunyalara.

Kasaba pazarında çiçekçiler bölümünü dolaşmadan bitirmem alışveriş gezmemi. Durur seyredirim, saksı bitkilerini, ağaç fidanlarını, sebze fidelerini: Tentenin direklerine asılı bordo sakız sardunyaları gülümsüyor birden güneşin tüm ışığını, ısınıp toplamış kadife teniyle. Her salkımında onlarca çiçek tomarı, al beni diyor. 'Çoğaltırım dalından' diye geçiyor içimden. 'Giriş merdivenlerinin tırabzanlarına asarım, gelene geçene hoşluk olur.'

Ne iyi ettim almakla, bütün yaz bıkmadan usanmadan açtı durdu, vişneçürüğü rengi çiçekleri. Her gören bir dal koparıp gitti. Oldukça büyük bir saksıya diktiğim bu sardunyalar çoştukça çoştı; dalı, yaprağı, çiçeği, kokusuyla tüm bahçeyi şenlendirdi.

Sonbaharda, soğuklar başlayıp, tüm bitkiler sararıp solarken, yaprak dökerken yeşil saksıdaki sakız sardunyam bana mısın demedi. Yaz sezonu bitip kışlığa dönerken bütün saksı çiçeklerini budayıp, toparlayıp iç balkonlara taşıdım. Sardunyamın keyfini bozmak istemedim. 'Yerinde dursun, gönlünce allanıp coşmaya, açmaya devam etsin!' istedim. Arabaya binince son kez hüznü, buruk bakışarak vedalaştık. Bahçe çiçeği olduğundan Ege soğuşuna, ayazına dayanıklıydı. Kışın dinlenir, yapraklarını döker; bahar gelince canlanır, yeniden yeşerir, çiçeklenirdi.

O yıl nisan ayında geldik yazlığa. İlk işim bahçeye göz atmak oldu. Aklıma gelmedi değil! Ama bizimkilerin sözüne uymuştum. 'Kim alacak senin üç kuruşluk saksını, çiçeğini?' demişlerdi. Görsünler işte! Yeşil saksım yerinde yok! Dalıyla uğraşmak istememiş olacak biri, sakız sardunyamı saksısıyla götürmüş! Şimdi buna hırsızlık demeyecek miyiz?

Çalınan, yok olan doğal güzellikler bununla bitmiyor, yıldan yıla katlanıyor, hızla eksiliyor. Özlenmeyecek, aranmayacak, yolu gözlenmeyecek, yitirdiğimize hayıflanılmayacak gibi değil, korkulu düşler, karabasanlar: Ülkenin tarihine kazılı, kara lekeli tüm ihtilaller gibi. Ellerimizden kayıp giden, gözümüzün önünden yiten, yüreğimizden siliniveren nice değerler.

Elektrik direklerinin tellerine sıralanan en az kırk kırkangış sayardım birkaç yıl öncesine kadar. Gece balkonuma tüneyen, ay ışığında göz göze geldiğimiz baykuş ve puhu kuşları; ıssız ormanları, dik başlı dağları sahiplenilen kartallar, şahinler, yılanlar, sürüngenler birer ikişer, sessiz sedasız yok oldular.

Her yağmur sonrası duvarlara tırmanan salyangozlar, atık su borularına doluşan kurbağalar, mutfağımı istila eden arsız sarı karıncalar, açık bulduğu kapı pencere aralığından eve sızan şaşkın yarasalar, boy boy çekirgeler, kafa şişiren şamatacı cırcır böcekleri...

Kim çalışıyor bunları?

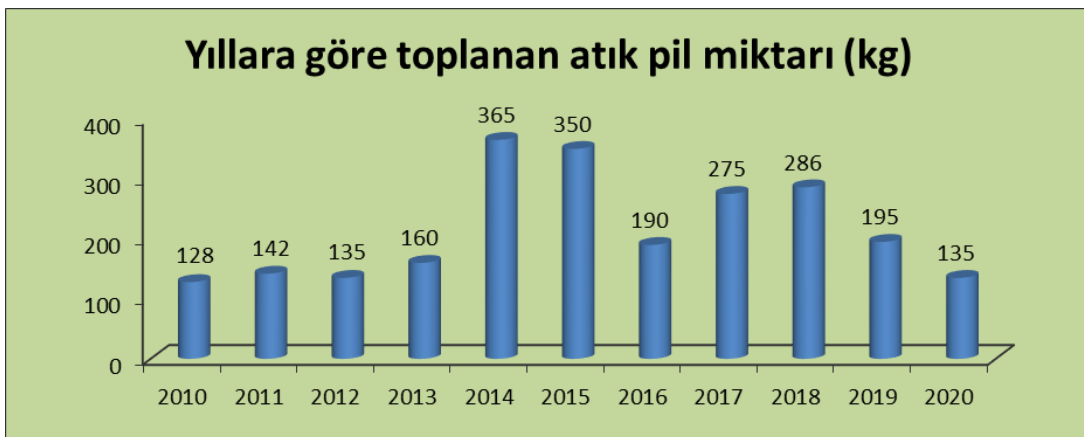
Otlar arasında sürünen yılanları özleyeceğimi düşünemezdim. Elma kurdunu, kavak böceğini, eşek arısını(!)

Kaçacak yerleri de tükeniyor her geçen gün. Sırtımızı dayadığımız gümrak dağın masum ormanı, karanlık basar basmaz tıraşlanıyor, katlediliyor yeşili, soluğu kesiliyor. Gece karanlığında azman kamyonlar taşıyor boyu devrilmiş, çıplak kütükleri: 'Ağır araç giremez' yazılı yolumuzdan, motorlarını bağırarak geçiyorlar uykunun en derininde, parke kilit taşlarının canını acıtarak. Günahı büyük bu utanç ve çile yükünün altında ezildi, çöktü, tam ortasından bel verdi, kamburu çıktı dik yokuşun.

Sincaplar küstü. İspinozlar, dağ bülbülleri ses vermiyor artık.

Suyu kesildi pınarların, toprak katılaştı, yeşile aman vermez oldu. Meyvesi dalında ölüyor, içi yanıyor selek ağaçların.

Bahçemde sardunya kokusu salınmıyor bu yaz!

Bilindiği gibi Derneğimiz kuruluşundan bugüne; Eğitim, Çevre ve Dayanışma bileşenlerinde koruma temelli projeler üretip, uygulamaya alarak sonuçları hakkında sizleri bilgilendirmektedir.

2018 Nisan ayında çevreye duyarlı bir komşumuzun evde kullanmadıkları bir poşet tıbbi ilacı tuvalete ya da çöpe atmadığını; semtimizde bulunan eczane, sağlık ocağı ve hastane gibi kurumların da kabul etmediklerini dile getirerek; Dernek olarak tüm atıkları alıyorsunuz, önermesine olumsuz bir karşılık veremezdik ve aldık...

Her türlü sentetik atıkların doğada geri dönüşü olmayan etkilerini çok iyi bilen Derneğimiz, Atık Toplama Listesine bir kalem daha ekleyerek; 5 000 haneli ve 15 000 nüfuslu mahallemizin tıbbi atıklarını güvenle teslim edebileceği; Kamu Özel Sağlık Kurumları, İl Sağlık Müdürlüğü ve Çankaya Belediyesi ilgili birimi ile yapılan görüşmelerden maalesef olumlu bir yanıt alamamıştı.

Bunun üzerine üyelerimizin ve komşularımızın konu üzerinde düşüncelerini öğrenmek üzere üç başlıktan oluşan küçük bir anket hazırlanarak iletişim grubumuzda paylaşılmıştı. Katılımcıların yüksek bir oranda riskin farkında oldukları ve fakat, ne yapacaklarını bilmeyenler, çöpe atanlar, tuvalete dökenlerin de % 86 gibi yüksek bir orana eriştiği görüldü.

Bu konuda neler yapılabilir, bilgi, bilinç seviyemizi nasıl arttırabiliriz konularında görüşmek üzere Ankara Eczacılar Odasına yaptığımız ziyarette; Çevre ve Şehircilik Bakanlığının **31 Aralık 2014 tarih ve 29222 sayılı Atık Getirme Merkezi Tebliğinin** yürürlükte olduğu ve tıbbi atıkların da tehlikeli atık kapsamında toplanması **Madde**

8 ve halkı bilinçlendirme konularında da **Madde 15** gereğince Yerel Yönetimlerin sorumluluğunda olduğu bilgilerine erişmiş olduk.

Bu arada çalışmalarımız devam ederken, duyarlı komşularımızın Derneğimize getirdiği kullanım tarihi geçmiş ilaç ve benzeri tıbbi atıkların ağırlığı 160 kg mı bulmuştu. Çevreci Eczacılar Kooperatifi ÇEKÖOP'un Ankara temsilcisi ve ITC Entegre Katı Atık Tesisi yöneticileri ile yaptığımız görüşmeler ile herhangi bir ödeme yapmadan söz konusu tıbbi atıkların güvenli teslimatını yapmıştık.

Derneğimizin de müdahil olduğu Ankara Kent Konseyi Çevre ve Sıfır Atık Çalışma Grubu kanalı ile Ankara Büyükşehir Belediyesi gündemine taşınan konu; beklenenden çok daha kısa sürede Sn. Mansur Başkan'ın göstermiş olduğu duyarlılıkla, 199 eczanenin tıbbi atık toplama bildirim listesi Büyükşehir Belediyesi web sitesinde bildirimine açılmıştır. <https://ankara.bel.tr/genel-sekreter/genel-sekreter-yardimcisi-mustafa-kemal/kent-estetigi-dairesi-baskanligi/atik-lac-eczane-listesi/>

Üye ve komşularımızın halen Derneğimize getirmekte olduğu 100 kg yakın ilaç ve tıbbi atıklar paketlenerek Büyükşehir Belediyesi yetkililerine teslim edildi. Bundan sonra Çiğdem Mahallesindeki Yeni Gökkuşuğu Eczanesine aynı duyarlılıkla teslim etmenizi rica ederiz.

Tabii geldiğimiz noktada katkısı çok büyük olan, adını hatırlayamadığımız duyarlı komşumuza teşekkür ediyor ve Ülkemiz genelinde uygulamaların yaygınlaştırılması konusunda çabalarımızı sürdüreceğimiz bilgisini sizlerle paylaşmak istiyoruz.

ATIK İLAÇLAR DOĞAYI KİRLLETMESİN

Piyasa ‘Çocuk kitapları çok satıyor’ düşüncesiyle yazılan, çocuk gelişimi açısından sakıncalı, ruhsal yönden sarsıcı, yanlış öğretili - çoğu bana göre çöp - fütüristik çocuk kitaplarıyla dolu. Çocuk kitabı yazmanın daha çok sorumluluk gerektirdiğini biliyor, o yüzden de bu konuyu çok önemsiyorum. Çocukların kitapla tanışmasında, dili, sözcükleri, anlatılan olayları, ders çıkarılacak konuları, kişilerin karakterleri, oluşturulan ortam, atmosfer, özenle, incelikle tasarlanmalı. Başlı başına tartışılması gereken önemli bir konu olarak görüyorum, çocuk kitaplarını.

Öyle çok çocuk kitabı okudum ki, hem de sıfır yaş için yazılanlardan başlayarak. Torunum vardı da ondan. Çocuklarım küçükken içeriklerini inceleyip beğenmeyince değiştirerek okuduklarımı saymıyorum. TRT Ankara Radyosu Çocuk Saati programlarımı yapar, dramalar yazarken okuduklarımı da saymıyorum. Günümüzde çeşitlenen, içerikleriyle korkutucu boyutlara ulaşan çocuk kitaplarının artışı görünce böyle bir yazı yazmam gerekti. Çocuklar için yazılan kitaplar konusundaki deneyimlerimi çocuk kitapları seçiminde zorlananlara aktarmalıyım.

Torunum daha bebektir. Ben yurtdışındaydım, kitapçıların çocuk kitapları bölümünde kitap kurdu gibi geziniyordum. Ona ilk aldığım kitaplar çeşitli boyutlarda, içi pamuk dolu yumuşacık, bir tür bezden oyuncaklardı sanki. İstedığınız yere sığabilecek, kolaylıkla taşınabilecek, göze şölen, eğitip öğreten bu kitaplar, yaşa göre tasarlanmış, inanılmaz güzellikte çizimlerle bezeliydi. Şaşırmıştım ama bez olmasının gerekçesini de anlamıştım. Yumuşacık oyuncak kitaplar, insan yavrusunun okumayla tanıştırılması, kitabın bir bebeğe hissettirilmesi idi işte. Temel amaçlı bir ambalaj diyeyim ben buna, bir bebeğe okuma algısı vermeyi sağlayan, albenili bir kitap.

Kitapların içeriği, anlattıkları, çocukların yaşıyla orantılı, pedagojik yönden sakıncasız, sosyal çevreyi algılamasına, tanınmasına, insanî ilişkilerini düzenlemesine, duygu değişimlerine uygun olarak tasarlanсын istemiyor muyuz hep? ‘Çocuklarımız okumayı sevmiyor, hele büyükler hiç’ dediğimizde işte böyle oyuncak kitap temeline inmemiz gerekmiyor mu? Bunu düşünmekte belki de artık bilgisayarlara, tabletlere, akıllı telefonlara, androidlere mahkûm olduğumuz şu günlerde çok geç bile kaldık diyorum.

Torunumun yaşı ilerledikçe, sayfalar çevrildiğinde öyküsünün dekoru açılan, cümbüşlü, içerikle uyumlu çizimleriyle bezeli çocuk kitapları üzerinden drama ile zenginleştirdiğimiz okumalar yapmaya başladık. Kitap üzerinde düşünmek, karakterlerin eylemleri hakkında fikir üretip çeşitleme yapmak, ‘o seçimi, o davranışı neden öyle yapmış olabileceğini’ sorgulamak eğlenceli bir okuma eylemini öğrenme eylemine dönüştürdü. Birden ortaya çıkan bir olayın, durumun, sıradan bir insanın o olay karşısında tutunduğu tavrın, davranış biçiminin, onu neden bir kahramana ya da kötü bir insana dönüştürebildiğini hikâyenin dramasında gördük. Adalet, eşitlik, insan hakları, demokrasi gibi soyut kavramların önemini, canlıların, doğanın, çevrenin, hayvanların nasıl bir uyum içinde olduklarını, doğanın düzenini, yok edilmesinin sonuçlarını kitaplar üzerinden tartıştık. Ezenden değil, ezilenden yana, âdil olmanın, adalet kavramının,

paylaşmanın önemini öğrenmek kitaplarla mümkün oldu. Masalların çoğunda haksızlığa uğramış bir ezilen, onu ezen güçlü ama adaletsiz biri, ezilenin önünde bir engel hep vardı çünkü.

Masallardaki kahramanların çoğu kız çocuklarıydı ve ne yazık ki hiç birinin annesi yoktu. Dramaydı bu. Anneler ölünce çocukların başlarına kötü şeyler geliyor, masal da işte bu dramatik olay nedeniyle başlıyordu. Sindrella'nın annesi yoktu. Pamuk Prenses'in, Rapunzel'in, Uyuyan Güzel'in, Küçük Deniz Kızı'nın, Hansel ve Gretel'in, Gülen Ayva Ağlayan Nar'daki prenseslerin anneleri yoktu. Çizmeli Kedi'deki kral kızının, Alaaddin'in, Ali Baba ve Kırk Haramiler'deki Mercan'ın da Prenses Yasemin'in de annesi yoktu. Küçük Prenses Sera'nın da, Pollyanna'nın, Heidi'nin de annesi yoktu, Andersen Masalları'nın çoğunda da kızların, oğulların anneleri yoktu. Dramaydı işte bu. Anne neden yoktu?

Yıllar geçtikçe torunuma okullarında, ödev olarak verilen çocuk kitaplarını da okur oldum. Dedim ya, çocuk kitapları okuma merakım, kim ne yazmış, nasıl yazmış, bu kitabı neden okul ödevi olarak vermişlerin merakındandı. Daha çocuk kitabı yazmamıştım ama Ankara Radyo'sunda çocuk programları yapmış küçük skeçler, eğitip eğlendiren oyunlar, dramalar, Devlet Tiyatrolarına Edebi Kurul'dan geçmiş çocuk oyunları yazıyordum. Torunuma, ilk ve ortaokulda, dönem ya da yaz ödevi olarak verilen çocuk kitaplarının yazarlarının -ki bazıları ünlü yazarlardı- kitaplarını okuduğumda büyük bir hayal kırıklığı yaşadığımı söylemeliyim. Hele o kitaplardan biri o zamanlar 8. baskısını yapmıştı -şimdi kim bilir kaçınıcı baskıda-, belli ki yazarın ismi sattırılmış, okula da tercih yaptırmıştı. 'Bu kitabı nasıl olur da çocuklar okur, okul böyle bir kitabı ödev olarak öğrencilere nasıl verir?' deyip hayret etmiştim. Pedagog değildim, ama bu konuda bir derneğin ya da birilerinin, çocuk kitap eleştirmenlerinin konuyu fark etmelerini birkaç yorum getirmelerini de isterdim. Pedagogik yönden son derece sakıncalı bulduğum masalı, annesinin anlattığını önsözde özellikle belirtiyordu ünlü yazar. Artık ne diyeyim. Bir başka ünlü çocuk kitapları yazarı çevre sorunlarını anlatmak için seksen-doksan sayfalık bir kitabın içine çocukların aklını allak bullak edecek karada, havada, denizde, sorun, bilgi, artık ne aklınıza geliyorsa üstelik yabancı dillerdeki tanımlarıyla birlikte doldurmuştu. Torunumun bu iki kitapla ilgili ödevi ne kadar zor, istemeden, sevmeden, yazılanları anlayamadan -nefretle- yaptığını söylemeliyim. Çocuğa her şeyi yutturur, kabul ettiririz mantığıyla yazılan, Türkçesi, dili, cümleleri, ifadesi bozuk, ne anlattığı anlaşılmaz öyle çok çocuk kitabı okudum ki. Bu başıbozuk konunun ilgilisi bence çocuk pedagogları, sosyologları, çocuk kitap eleştirmenleri aslında eğitimciler olmalı. Ama nerede?

Önemli bir çocuk kitapları yarışmasının jürisindeydim. Gelen bütün kitapları büyük bir titizlikle okudum, notlar ala ala, çünkü hep önemsemişimdir jüride olmanın o önemli sorumluluğunu. Öyle kitaplar geldi ki inanmadım. Koca ciltli, kalıbı görkemli bir kitap, çocuk kitabı olma özelliğiyle değil sanki tanınan ressamının çizimleri, yazarının yarışmayı düzenleyen kurumla olan ilişkileriyle ödüllendirildi. Ambalajıyla göze çarpan kitabın metni topu topu iki A4 kağıdını geçmezdi; oysa yarışmaya katılan gerçekten çok önemli, değerli öğretileri olup ödül hak eden başka çocuk kitapları vardı. Jüride olmanın deneyimleri benim için tam bir hayal kırıklığı olmuştur. Çok dürüst jüriler olduğunu da biliyorum. Sözüm onlara olamaz zaten. Jüri yeminliyim. Bilinsin isterim.

Bir keresinde bir sanat ortamında çocuk kitapları yazan biriyle tanışmıştım. 'Yazar' diye kartvizit bastırmıştı. Şaşkınlıkla bakmıştım uzattığı karta. Adını hiç duymamıştım oysa. Ama diyeceksiniz ki, 'duymanız gerekmez'. Haklı olabilirsiniz. Ama bir başka yerde de çocuk kitapları yazdığı söylenen bir başka yazarla tanıştırdım, onun da adını hiç duymamıştım. Boş bulunup 'kitabınız var mı?' diye sordum. Yazar, yüzüme tıpkı filmlerdeki gibi küçümseyerek baktı ve 'Tam 67 tane' dedi. Bayılıyordum. Ben daha üç kitabı zor yazabilmişim.'Vay canına! Tam altmış yedi çocuk kitabı ha?' E ben öleyim o zaman' dediğimi hatırlıyorum. Şimdi bu sayı kim bilir kaç çıktı?

Pedagog değilim, eleştirmen de. Sağduyulu, dikkatli bir okur olarak sözüm çocuk kitapları konusunda ahkâm kesmek değil, aksine onların önemine dikkat çekmek. Pedagoglar bu işlere görüldüğü üzere bulaşmıyor, çocukların eğitimleriyle kafaları iyice karışmış anne-babalar da uzaktan eğitimi derslere odaklı. Durum böyleyken çocuk kitaplarını düşünebiliyorlar mı bilemiyorum ama şurası da bir gerçek ki

koronali günlerde en çok çocuk kitapları satmış. Anne babaların çocuk kitapları konusunda sesleri çıkmıyor. Çocuklar evde üstelik. Eğitimciler zaten kendi dertlerinin çözümsüzlüğündeler. Meydan boş ve ne yazık ki çok kötü çocuk kitapları yazarlarla, para basanlarla dolu. 'Çocuk kitapları çok satıyor, çok para kazandırıyor' inancı yaygın çünkü. Ne yazık! Öyle her kafasına esen ya anasından-babasından duyduğunu, ya da kafasına göre bulduğu konularla çalakalem dil kuralsız, Türkçesi bozuk yazıp resimleyip bastırır oldu. Şimdi bütün çocuk kitapları yazarları bunu üstüne alınmasın diye de peşin peşin söyleyeyim ki çok başarılı, önemli, değerli çocuk kitapları yazarlarımız da var bizim. Onları tanımak gerek. Kitaplar çocuğun yaşı, sosyal çevresi, eğitim düzeyine göre pedagojik yönden değerlendirilerek yanlışsız, edebi bir dille yazılmalı. Dil tadı, sözcük dağarcığı, ruhu, algısı, beğenisi göz önünde bulundurularak elbet.

Amaç, çocuklara kitapla dokunmak, onlara yararlı olmak, okuma alışkanlığı kazandırmak mı, ya da çok satıp para kazanmak mı, noktasında dengesini kaybeder oldu. Çocuk yazarlarımızın bazılarının konuyu ne kadar önemseydiğini, bu konuda ciddi çalışmalar yaptıklarını biliyorum. Çocuk kitabı yazar pek çok arkadaşım var, onların yazım sürecindeki titizliklerini, duyarlılıklarını, karşılarına çıkan engellerden onları aşma mücadelelerinden biliyorum. Ama öte yandan da okuduğumda beni hayrete düşüren, üzdüğüm, klişe konuları bir adım ileriye götürmeden estetik bir katkı, yarar geliştirmeden, yeniden yeniden yazan çok sayıda baskı yapan, tanıyıp tanımadığım çocuk kitap yazarları da var. Öyle kötü çocuk kitapları ki bunlar. Böylesine haksız bir rekabet ortamında yararı olmayan kitapları okuyan çocuklara acımdan başka bir şey gelmiyor elimden. 'Ah anneler, babalar, öğretmenler, bu çöp kitapları çocuklara okutmayın' diyorum o zaman da. 'Çöp kitap' sözüne kızanlar var. İyi, çöp demeyim, 'Atık kitap' diyeyim, öyle olsun o zaman. Lütfen seçici olun, araştırın, önce siz okuyun ve çocuklarınıza değerli kitaplar okutun. Taa bebeklikten ama. Temelden.

"Laiklik, yalnız din ve dünya işlerinin ayrılması demek değildir. Bütün yurttaşların vicdan, ibadet ve din hürriyeti demektir."

K. Atatürk

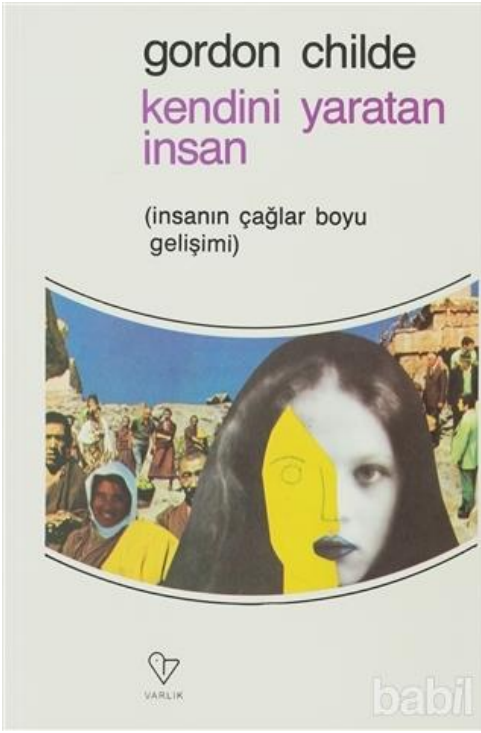
10 Nisan LAİKLİK GÜNÜ

9 Nisan 1928'de TBMM'ye sunulan kanun teklifi ile 1924 Anayasası'ndaki dini terimler çıkarıldı, değişiklik oybirliği ile kabul edilerek 10 Nisan 1928 tarihinde Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girdi.

1928'den itibaren devlet, laiklik niteliği kazanmış oldu ve toplumsal, siyasal yaşantımızda laiklik yerini aldı. Anayasaya ise 1937 yılında girdi.

Cumhuriyet tarihinin dönüm noktalarından biri olan 10 Nisan'ı "Laiklik Günü" olarak kutluyoruz.

Doğukan Satılmış - Çiğdemim Derneği Bursiyeri

Gelişim, yani “Geliştik mi?” sorusu sorduğumuz insanın yaşadığı yaşama göre çeşitlilik kazanabilir. Geçtiğimiz yüzyıldan daha iyi durumda olma şansımızın varlığı, yaşadığımız dönemdeki zorluklarla baş etmemiz gerektiği durumunu ortadan kaldırmaz. Bunların yanı sıra, mesela İngiltere’nin tarihi, genel olarak hep siyasal tarih olarak ele alınmıştır ama yaşanan bilimsel keşiflerden ileriye doğru atılan adımlar hep siyasal tarihin gölgesinde kalmıştır ya da hiç bahsedilmemiştir.

Evrimleşme hayvan ve insanlarda farklı olarak gözlemlenmiştir. Hayvanlarda kalıtsal olarak duruma uyum sağlama gözlenirken, insanlarda kalıtsal olarak değişme gözlemlenmemiştir. Örnek olarak filler soğuyan havaya uyum sağlamak için kürklerindeki kıl miktarını artırırken, insanlar hayvan kürklerini kullanmışlardır. Havanın tekrar ısınması durumuna insanlar kolay bir şekilde uyum sağlayabilmişlerdir.

Çağlar bütün coğrafyalarda aynı dönemde değişmemiştir. Bir yerde Yeni Taş Devri yaşanırken, diğer bir coğrafyada Tunç Çağı çoktan yaşanmaya başlamış olabilir. İnsanlar bir süre karınlarını doyurabilmek için besin toplamışlardır. Deneye yanıla zararsız bitkileri bulmuşlar ve avcılık yapmışlardır. Fil ve sığır gibi hayvanları avlayabilmek için ise gruplar halinde yaşamışlardır. Besin avcıları yenir hayvan ve bitkilerin bollaşması için ise danslar ve törenler düzenler ve bunun tıpkı ekip biçmek gibi olduğunu düşünürlermiş. Daha sonrasında ise ekip biçmeye başlamışlardır ama bu, insanların yerleşik hayata geçmeleri için yeterli bir sebep değildir, çünkü 1-2 sene ekilen yerdeki toprağın verimi bitmiştir. Ama yine de bu durum nüfus artışı sağlamıştır. İnsanlar kesici delici alet yapıp killi çömlekleri kullanmaya başlamışlardır. Kuşaklar boyunca bilgi ve beceriler babadan oğula aktarılmıştır.

Çalışan kesim hırsla çalıştıkça bataklık ve çöl olan çevreyi ekilebilir ve yaşanabilir hale getirmişlerdir. Bu durum da köyün kentleşmesine neden olmuştur. Madeni bulan insanlar bakır hakkında da bilgi sahibi olmuşlardır. Tekerleği bulmuşlar ve hayvanların arabaları çekmesiyle yük taşınması büyük ölçüde kolaylaşmıştır. İnsanlık ilerledikçe görkemli tapınaklar da yapılmıştır. Ölen kralların yanına değerli eşyaları da gömülmüştür. İnsanlar ise belli sınıflara ayrılmışlardır. Yazının bulunmasıyla arkeolojik çalışmalarda, önceki dönem hakkında daha fazla bilgi sahibi olduk. Sümerler yazı yazmak için kil tabletleri kullandıkları ve belgelerini dayanıklı duruma getirmek için fırınladıkları için yazının tarihini izleyebiliriz. Matematik ise bize çok basit gelse bile, takvim yapabilecek kadar ya da yılın ekim yapılması gereken günlerini tahmin edebilecek düzeyde kullanılmıştır. Astronomi ve tıpla ilgilenmişlerdir.

İnsanı insan yapan insandır.

Herkese ve her şeye inat okuyun. En çok da cehalete inat..

Yaşam yapısı gereği sınırlanmış bir zaman dilimiye, bir de üstüne yaşam süresince sınırlara ne gerek var sorusu insanın her gün en az bir kez aklına geliyordur. "İşe biraz daha geç varsam, şu kırmızı ışıkta geçsem, satın aldığım malın parasını ödemesem, herkese istediğimi söylesem, aklıma estiğince davransam", gibi arzulardan başlayıp, "istediğim herkes aynı benim beklediğim gibi davransa" isteğine, yani başkalarının özel alanlarına kadar aşılması bir yığın sınır ile baş etmeye yaşama sanatı denir. Hatta bir de anlık fikir değiştirmemek gerekir ki bazıları için en dar alan budur, onlar için bu sınır hayli bunalıcıdır.

O halde akıl sağlığında sınır nedir, sınırı kim çizer veya sınır ihlali kurallarını kim koyar? Ortadoğu'daki ülkelerin sınırını İngiliz kadın gezgin-casus Gertrude Bell'in çizdiği gibi batı tıbbı mı koyar her zaman? (1, 2).

Don Kişot

Sınırı aşmaya takıntılı, dürtüsü ulaşılmaz yıldıza ulaşmak olan Mançalı Don Kişot'u bilmeyen yoktur (3). Don Kişot büyük bir cesaret ve kararlılıkla Dulcinea'sına ulaşmak ve "düşman" bildiklerini mağlup etmek isterken kendisine zarar verecek işlere kalkışmıştır malum. Öte yandan kabul etmek lazım ki yel değirmenleri gerçekten insan olsaydı, ölmüş olabilirlerdi. Kimisi ona akıllı yarım bir yaşlı olarak bakar, kimisi de ideal kahramanı olarak onu yüreğinin başköşesine yerleştirmiştir. Bir an kendine aşırı güveni ve hayranlığı, öbür an derin çöküntüsü ve mahzun yüzüyle, çoğumuzun kahramanı Don Kişot bugün batının bir psikiyatri kliniğinden içeri girecek olsa en azından "Sınırdaki Kişilik Bozukluğu" teşhisi alır mıydı bilmeye imkân yok (1).

Werther

Werther, kendi Dulcinea'sı Charlotte (Lotte) için kimi zaman ateşli aşk duyan, kimi zaman depresif endişe ile "sınırın" yakınlarında hızlı dalgalanmalar sarmalında dolaşan bir gençtir. Diğer bir deyişle Werther kendini beğenen ama bir o kadar da kendine güvenmeyen biridir (4-6). Lotte'ye öylesine tutkundur ki kendisini onunla tanımlar: "Beni seviyor! O beni sevmeye başladığından beri kendi gözümde değerim arttı, ben kendime tapıyorum." der (4).

Giderek bu tutkusu bağımlılık halini alır: "O kadar çok şeye sahibim, ama ona olan duygularım her şeyi yutuyor; o kadar çok şeye sahibim, ama o olmayınca her şey değersiz" (4). Öyle ki sakız gibi yapışkan ama karın da doyurmayan zaafı Lotte'yi sonunda çileden çıkarır ve "Erkek gibi davran! Bana, sana acıtmaktan başka bir şey hissettirmeyen bu kasvetli bağımlılığına bir son ver!" dedirtir. Ardından da genç kadın bir başkasıyla evlenmeyi tercih eder.

Bağımlılığıyla ödül beklerken tersine itilmek Werther'in pasif şekilde öfkelenmesine neden olur, duygularını: "İnsanın faaliyet içindeki, araştıran yeteneklerinin engellenerek 'sınırlandığını' görünce..." sözleriyle anlatır (4). Werther "sınırlandığını"

görmekte ama nedeninin kendisi olduğunu, kendi kendisine sınır olarak koyduğu duvarlara çarptığını görememektedir. Kendi diktiği duvarlar onu giderek ezer. Takıntılı, kuşkulu, mızırmız ama bir o kadar da kendini bulunmayan Hint kumaşı ilan eden Werther'in küskün duygusal dengesizliği "Neden beni uyandırırıyorsun, gözlerim sadece hüznün ve yas ile dolacak olduktan sonra?", sözleri ile ifade bulur (Massenet'in Werther adlı operasındaki meşhur arya, Dipnot 1).

Kendisine yüz vermeyen kadınları öldürmenin kabul gören bir akım olmasından çok önceleri de bazı erkekler kadınların tercihlerini saygıyla karşılayamazlardı ama romantizm döneminde intihar etmek tercihleriydi. En azından öncü Werther için durum böyle oldu. Hak ettiğine inandığı ve çıldırması istediği Lotte'ye ulaşamayan Werther hem kendine, hem biraz da ona ceza vermek için intihar eder. Bir hiç olduğu için Lotte onu beğenmemekte haklıdır, öte yandan kendisinin harika biri olduğunu anlayamayan genç kadın ondan mahrum kalmalıdır. Hem de kendi kendisine acıma işkencesi de son bulmalıdır! "Senin ellerine değdi bu silahlar, tozlarını almışsın, onları bin kez öptüm, çünkü sen onlara dokundun! Ve sen göksel varlık, kararımı onaylıyorsun ve sen Lotte, ölümümün elinden olmasını istediğim sen, bana silahları yolluyorsun, ben de alıyorum, ah! Öleceğim...(4). Buyurunuz kafaya sıkılmış tabanca ateşine, bir kurşunla üç kuş!

İnsanlık tarihindeki ilk intihar Werther'inki değildi elbette ama yine **Goethe**'nin bu eserini yayınlandığı 1774 yılında yer yerinden oynamıştı. O dönemde değil tanrının kulu olmak kralın tebaası olmak bile kendi canını almaya engeldi. Can kişinin kendisinin değildi ki her aklına esen kendine kıyıversin! Oysa tarihin çok tanrılı ve çok hükümdarlı dönemlerinde üretilmiş mitolojik destanlarda (Antigone, Eurydice, Daedalion, v.b.) ve gerçek hayatlarda (Kleopatra, Semiramis, Seneca, v.b.) kendi canına kıyan birçok kişi ve türlü çeşitli yöntemler sayılabilir (7). Gelgelelim Werther'inki o kadar "zaman dışı-zamanın kabul sınırlarına aykırı" olmuştu ki ardından intihar modası salgın olmuş, bir yığın genç insan canına kıymıştı. Werther, o zaman henüz kurulmamış olduğu için bilmeden Dünya Sağlık Örgütü'nün (DSÖ) sınırını aşmış olmuş, ardından başkalarının da geçebileceği bir kapıyı açmıştı. Nitekim o zamanki teşhisi "Melankoli" iken, bugün muhtemelen "Sınırdaki Kişilik Bozukluğu" olurdu, desem herhalde katılırsınız.

İlginc olan Goethe'nin 25 yaşındayken iki haftada yazdığı bu mektup-romanda aslında kendisini anlatıyor olmasıdır. Adı da aynı, Charlotte Buff adlı evlenmek üzere olan bir kadına tutulan Goethe kendi acılarını Werther'e aktarınca rahatlamış olmalı ki eline tabanca almamış, kaleme sıkı sıkıya tutunarak sanat dolu yaşamına devam etmiştir. Bu da bir tedavi biçimi olmalı?

Hermann

Hermann'ın Dulcinea'sı ise kumardır, kumarda kazanmak için her yol mübahtır (Dipnot 2), (6, 8). Uyanırken ve rüyasında iskambil kart hayali görecektik kadar had safhada bir kumar tutkunu olan Hermann'ın gerçek dışı yakıcı idealleri ve yıkıcı tutkuları bir kumar gibi gördüğü aşka da yöneliktir.

Hermann, Kontes'in iskambil kâğıtlarının sırrına sahip olduğunu öğrenmiştir. Kendisini ona sevimli göstermek için yakını Lizaveta'ya (Liza) gönülden bağlı olduğuna inandırır. Hem Liza hem de Kontes buna inanır, böylece Kontes'in gizli odasına girmeyi başarır. Onu tehdit ederek hangi kâğıdı oynarsa kazanabileceğini söylemesini ister. Kontes bilgi vermeyi reddedince silahını çeker, Kontes korkudan ölür. Hermann bundan kendisini sorumlu tutmaz, Kontes kendi kendine ölmüştür. Oysa durumu öğrenen ve bu arada terk edilmiş olan Liza aynı şekilde düşünmemektedir; ona bir "canavar" olduğunu söyler ve cenazeden kısa bir süre sonra bir başkasıyla evlenir. Gerçekten de Hermann Kontes'in cenazesine gidip, tabut içindeki cesede dikkatle bakabilecek kadar duygusuzdur. O akşam içkili durumda yatağa yattığında rüyasında Kontes'in tabuttaki halini görür. Kontes ondan "kumarı bırakmasını ama Liza'yı bırakmamasını" ister. Bu koşulu kabul ederse ve Maça Kızı kâğıdını oynarsa kazanacağını söyler. Hermann ertesi gece kumarda rüyasında Kontes'in önerdiği şekilde Maça Kızı'nı oynar ve kaybeder. Liza'yı de kaybetmiş olan Hermann tümüyle delirir ve kendisine o dönemde konulan teşhisi burada tartıştırmayacak şekilde akıl hastanesine kapatılır (1, 6). Maça Kızı hem kontesin hem de Liza'nın öcünü almış, hem de Hermann'a sınırını göstermiştir. Bumerang misali bir kâğıtla üç kuş!

Puşkin'in Maça Kızı romanı ile onun romanı üzerine **Çaykovski**'nin bestelediği aynı adlı operasının konusu arasında bazı farklar bulunmaktadır. Kendisi de kumara düşkün Puşkin, Hermann ile daha ziyade alaycı bir insanlık eleştirisi sunarken, romantik bir kişilikli Çaykovski ona daha şefkatle yaklaşmış, acı çeken, aşırı kuşkucu ve kuruntulu biri olarak tanımlamıştır. Hatta Çaykovski'nin eserinde Liza terkedilince kendisini nehre atıp boğularak ölür, Hermann ise intihar eder. Sonuçta her ikisinin Hermann'ı da sınırlara aldırmadan, hem başkalarına zarar vererek, hem de kendini yok edici şekilde davranır. Her

ikisinde de bir an dev aynasında, bir an çökkün Hermann'ın kişiliği giderek çözülür; yaşamını kendisinin değil, kendisini kaderin yönettiğine inanmaya başlar. "Yaşam iyi ile kötü arasında geçen bir kâğıt oyunudur", bir kumardır. Bazılarına göre haklı olabilir ama DSÖ'ne göre onda bir kişilik bozukluğu olduğu söylenebilir (6).

Don Kişot, Werther ve Hermann kimin ne dediğine aldırmandan bir tutkunun peşine düşmüştür. Bu tutku insanlık adına ulvi bir amaç değilse de kendi adlarına, ulaşılmazlığı oranında ulu bir amaçtır; kendilerine ve çevrelerindekiyle verdikleri zararlara aldırmandan, o ulaşılmaz yakıcı yıldızda ulaşmak! Yeterince yakıcı olduktan sonra o yıldız bir kadına duyulan aşk da olabilir kumara duyulan da...

Kimin ne zaman çizdiği belli olmayan yaşam sınır hattı, deneyimlerle törpülenerek ince bir çizgide yürümeği gerektirir (9). Üstelik herkeste biraz sınırı aşma hevesi ve eğilimi varken, insanın kendisine toslayıp düşmemesi için, mümkünse "Aldım verdim; ey kişiliğim, ben seni yendim!" misali mi yürümesi gerekir?

Dipnotlar

1. Jules Massenet: Werther. 4 perdelik opera, Libretto: E. Blau, P. Milliet, G. Hartmann, 1887
Roberto Alagna: <https://www.youtube.com/watch?v=kvM5beFesOw>
2. Peter İlyiç Çaykovski: Maça Kızı. 3 perdelik opera, Libretto: M. Çaykovski, 1890

Kaynaklar

1. DSÖ, Borderline Kişilik Bozukluğu, ICD 10: <https://www.icd10data.com/ICD10CM/Codes/F01-F99/F60-F69/F60-/F60.3> Erişim: 30.08.2019
2. Wallach J: Çöl Kraliçesi. Çev: Özgören P. Can Yayınları, 2004
3. Temizyürek M: İm Bilse Er Ölmes (Nâzım Hikmet ile Don Quijote'nin Arzu Serüvenleri). İletişim Yayınları, 2014
4. von Goethe J. W: Genç Werther'in Acıları. Çev: Kahraman M. İş Bankası Kültür Yayınları, 18. Baskı, 2019
5. Aydın O'Dwyer P: Opera Kitabı. Akılçelen Kitaplar, Ankara 2015
6. Cordingly J: Disordered Heroes in Opera. Plumbago Books, 2015
7. Minois G: İntiharın Tarihi. Çev: Acar N. Dost Kitabevi, 2008
8. Puşkin A: Maça Kızı. Çev: Öner C, Oda Yayınları, 2000
9. Aydın O'Dwyer P: Sınır Hattında Terry Gilliam. Psikesinema Dergisi, Sayı: 22, Mart-Nisan 2019

BOSTANDA

İMECE

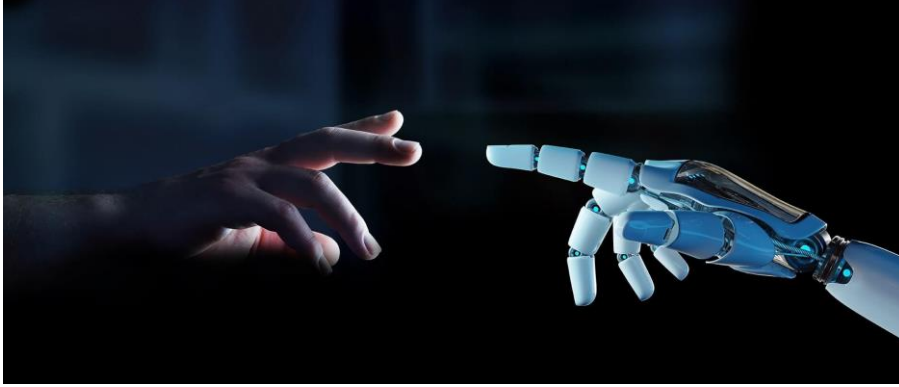
DAYANIŞMA

Mahalle bostanımızda her Pazar saat 13.00-17.00 arasında İMECE usulü çalışacağız.

Dikim yapılacak, yataklar hazırlanacak, ayırık otları temizlenecek, kompost hazırlanacak, temizlik yapılacak.

Yardımcı olmak isteyen komşularımızı bekliyoruz.

Yapay zeka günden güne hayatımızda daha fazla yer alıyor ve tartışılıyor. Peki, ihtiyaçlarımızı daha az emek ile karşılamamızı sağlayarak hayatımızı kolaylaştıracak mı, yoksa hayatımız üzerinde daha fazla tahakküm kurulmasına hizmet mi edecek? “Çalışmadan” günlerimizi geçirdiğimiz bir yeryüzü cenneti mi olacak, yoksa distopik bir geleceğin nüvesi mi? Ya da olanakları da riskleri de içerisinde barındıran, kapitalist dünyanın “yeni” ve “kritik” bir sınıf mücadelesi gündemini mi oluşturacak? Robotlar dünyaya hükmedecek mi, yoksa taklitten öteye geçemeyecek mi?

Yapay Zeka

En basit ifadeyle söyleyecek olursak, görevleri/komutları yerine getirmek için insan zekasını taklit eden ve topladıkları bilgilere/verilere göre yinelemeli olarak kendilerini iyileştirebilen sistemler veya makineler diyebiliriz. 1950’lerde yapay zekanın öncülerinden olan Alan Turing, bir yapay zekanın zekasının yalnızca sayısal olarak ölçülemeyeceği, bunun yerine davranışlarının da değerlendirilmesinin gerektiğini söyledi ve günümüzde çok tartışılan bir yapay zeka testi önerdi: Turing Testi. Bu test, bir hakem, bir insan ve bir makine ile gerçekleştirilmektedir. Hakem, yarışmacıları göremeyeceği bir noktadan onlara sorular sorar. İki yarışmacı da, sorulara cevaplar verir. Eğer bu teste hakem olarak katılanların belirli bir oranı, insan ile makineyi birbirinden ayırt edemezse; o makine "yeterince insansı" olarak kabul edilir.

Bu test, birçok bilim-kurgu filmlerine konu olmuştur ve yapay zekanın gelişiminde önemli yer tutmaktadır.

“Bilinçli bir makine yaratırsan, insanlık tarihi olmaz, Tanrıların tarihi olur.” *

Hayatımızın her alanında, sesli asistanlar, sağlık sektörü, otonom sürüş sistemleri, müzik ve medya akış sistemleri gibi birçok örneğine rastlayabiliriz.

Peki Yapay zekayı, insan zekasından ayıran şey ne?

Yapay Zeka mı, İnsan Zekası mı ?

En temel ayırt edici fark; insan zekasının daha az veri ile çok farklı sorunları çözebilme yeteneğine sahip olması. Tabii ki insan zekası da yapay zeka gibi yanılabilir fakat yeni olan bir şeyi kavrama konusunda da farkını ortaya koyar.

Yapay zekanın doğal dilleri anlama/kavrama konusuna yönelik bir örnek** inceleyelim.

“Ağacı baltayla kesemedim, çünkü çok kalındı” ve “Ağacı baltayla kesemedim, çünkü çok küçüktü”. Kalın olan hangisi, küçük olan hangisi? Bunu insan zekası kolaylıkla anlayabiliyorken yapay zekanın bunu yapması hala olanaksız.

Başka bir örnek; Çin'de, arama motoru devi Google'a ait yapay zeka şirketi DeepMind'ın geliştirdiği AlphaGo yazılımı, Veyçi olarak da bilinen 2 bin 500 yıllık strateji oyunu Go'da Çinli şampiyon oyuncu Kı Cie'yi yendi.

Bu yapay zekanın derin öğrenme tekniklerinin gelişmesi ile alakalı, deneme yanılma yolu ile yani. Go oyununun kuralları ve sınırları belli. Gerçek dünyadan uzak. Milyonlarca hamleyi derin öğrenme yoluyla kavrayan yapay zekanın, oyunun ne olduğunu ya da mantığını bildiği konusu ise meçhul.

Kolektif Zeka

Bir topluluğa hayatta kalma, gelişme olanağı sağlayan ve etkileşimli olarak birlikte kullanılan bilgilerin, yeteneklerin, uzmanlıkların, zihinsel becerilerin toplamı diyebiliriz kolektif zeka için. En önemli kolektif zeka örneği olan ve internetin, yapay zekanın şu an bu seviyeye gelmesini sağlayan "World Wide Web (www)"dir. Herkesin ulaşımına açık olan WWW, internet üzerinde yayınlanan birbirleriyle bağlantılı hipermetin dokümanlarından oluşan bir bilgi sistemidir. Tüm depolama verileri burada birikir ve yapay zekanın gelişimi sağlanır. Şu an teknolojinin ve yapay zekanın tekelleşmesi, bir zümre tarafından belirleniyor olması, gelişiminin önünde büyük bir engel teşkil etmekte.

Teknoloji, tarihin her çağında olduğu gibi çağımızda da hangi amaca hizmet ettiğine bağlı olan bir hesap kapsamında değerlendirilmeli. Yapay zeka da bu hesaptan azade değil. Ve varlık tarihinde yeni bir çağ açacağı aşikar.

(*) Ex Machine(2014)

(**) Erkin Özalp'ın Gençlerle Baş Başa - Yapay Zeka

ÇİĞDEM MAHALLESİ MUHTARLIK

ÇALIŞMA RAPORU

Sevgili komşularımız,

56.raporumuzda mahallemizde yapılan ve yapımı devam eden çalışmalar ve yaptığımız görüşmeler hakkında bilgileri sizlerle paylaşıyoruz.

1. Şirindere şantiyesinde yıkımlar sonrasında yapılmakta olan moloz temizleme çalışmaları devam etmektedir. Şantiye şefinden aldığımız bilgiye göre bugüne kadar 3000 kamyon moloz bölgeden taşınmıştır. Hava koşullarının izin verdiği sürece devam etmektedir.
2. 1573. sokakta ASKİ tarafından ayrı zamanlarda iki kazı yapılmıştı, ilk kazı yeri asfalt kaplaması yapılmıştı diğer yer ise hava koşullarından dolayı biraz gecikmeyle birlikte yapılacağı bilgisi verilmiştir. Taksi durağı önünde yapılan kazı sonrası asfaltlaması yapıldı.
3. Çiğdem Anadolu Lisesi tarafından bahçelerinde kullanmak için toprak talepleri Ankara Büyükşehir Belediyesi (ABB) tarafından talebimiz doğrultusunda yerine getirildi.
4. Hava koşullarının ani soğuması nedeniyle ABB'den istediğimiz tuz muhtarlığımıza bırakıldı, muhtarlığımıza uğrayan bina çalışanları tarafından alındı ve bir kısmı da Çiğdem Anadolu Lisesine verildi.
5. Enerjisa tarafından bize iletilen planlı kesintilerle ilgili bilgileri sizlerle paylaşmaya devam ediyoruz.
6. Pandemi süresince muhtarlığımıza ve öğretmenlerimize verilen filyasyon görevine devam ediyoruz. Bu kapsamda bize bildirilen temaslı veya pozitif komşularımızı izalasyonları süresince arayarak geçmiş olsun dileklerimizi ileterek izalasyon kurallarına dikkat etmeleri konusunda kısa bir sohbet etmeye devam ediyoruz.
7. Mahallemizde bulunan esnafları da ziyaret ederek maske, mesafe ve hijyen konusunda uyarmaya devam ediyoruz.
8. Şirindere bölgesinde bulunan sokak köpekleri için başlattığımız besleme ve kısırlaştırma çalışmaları ABB ve (Çankaya Belediyesi) ÇB ekipleri ile birlikte devam etmektedir. Bu kapsamda 33 köpek belediye ekipleri tarafından kısırlaştırılmak için götürüldü. Kısırlaştırılan 18 köpek alındığı yerlere bırakılmış, geri kalan 14 köpek ise kısırlaştırılmış olup bu günlerde alındığı yere bırakılacaktır.
9. Aile Sağlığı Merkezi girişinde çürümüş olan çöp kutusu ÇB ekipleri tarafından değiştirildi.
10. Mahalle sakinlerimizle birlikte Hasan Ali Yücel Sosyal Bilimler Lisesi yolunda çevre temizliği etkinliği gerçekleştirdik.

Mart ayında doğan komşularımız doğum günlerini kutluyor, sevdikleri ile birlikte sağlıklı ve mutlu günler geçirmelerini diliyoruz.

Lütfen sevdiklerimiz ve kendimiz için MASKE, MESAFE VE HİJYEN kurallarına dikkat edelim.

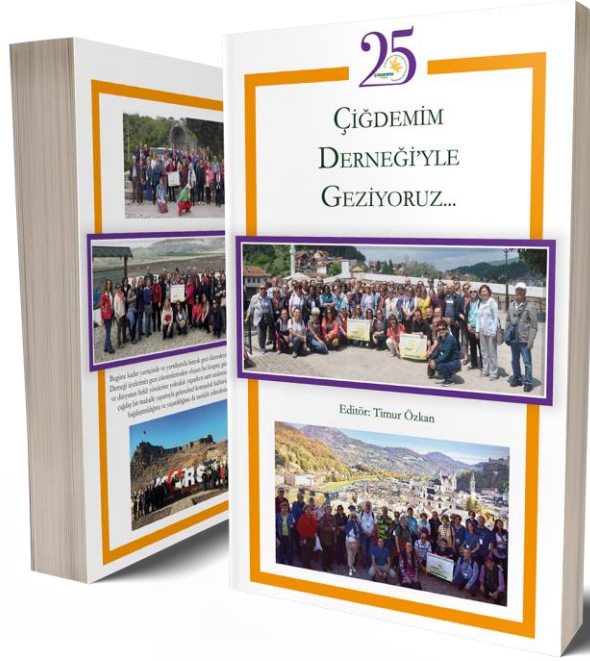
İSTANBUL SÖZLEŞMESİ YAŞATIR.

Çiğdem Mahallesi Muhtarı
Hasan Hüseyin Aslan

“ÇİĞDEMİM DERNEĞİ'YLE GEZİYORUZ”

YAYINLANDI

Derneğimizin düzenlediği gezilere katılan üyelerimizin, bu gezilere ait anı ve izlenimlerini anlattıkları yazılar kitap oldu.

Editörlüğünü gezgin ve gezi yazarı **Timur Özkan**'ın yaptığı kitapta 12 yazarın 37 gezi yazısı yer aldı. Bu vesileyle gezi yazılarını paylaşan üyelerimiz **Aytül Aksungur, Dilek Yüceel, Elvan Akbay, F.Buket Polat, Fatih Fethi Aksoy, Filiz Doğanay, Gönül Öner, M.Demet Yücelgen, Nefise Eke, Timur Özkan, Turhan Demirbaş ve Vecdi Sevig'e** teşekkür ederiz.

Derneğimizin 6. yayını olarak Alter Yayıncılık tarafından yayınlanan kitabımızın kapak tasarımını **Utku Çetin** yaptı.

Çiğdemim Derneği'yle Geziyoruz adıyla yayınlanan kitabımız Yurtdışı, Yurtiçi ve Ankara Gezilerimizden olmak üzere üç bölümden oluşuyor.

Çiğdemim Derneği Y.K. Başkanı **Fatih Fethi Aksoy**'un önsözü ve gezilerimiz düzenleyen **Haşim Ağca**'nın “Çiğdemliler ile Gezi Yapmanın Ayrıcalığı” başlıklı yazısıyla başlayan 240 sayfalık kitapta; yurtdışından 3, yurtiçinden 27 ve Ankara'dan 7 yazı okunabilir.

Bugüne kadar gerçekleştirdiğimiz tüm gezilerin tarihli listeleri ile bu gezilere ait basında çıkan haberlerin de yer aldığı kitap; Derneğimizin 25 yıllık etkinliklerini özetleyen “Çiğdemim Derneği 25 Yaşında” başlıklı bölümle sona eriyor.

“Çiğdemim Derneğiyle Geziyoruz”u başış karşılığında derneğimizden alabilirsiniz.

ÇİĞDEMİM EĞİTİM, ÇEVRE VE DAYANIŞMA DERNEĞİ

Çiğdem Mahallesi 1551.Cadde No:14/A

06530 ÇANKAYA ANKARA

Tel : 0312 285 20 47 - 0530 660 95 83

dernek@cigdemim.org.tr www.cigdemim.org.tr

Derneğimizin Olağan Genel Kurulu 4 Nisan 2021 Pazar günü saat 12:00'de çoğunluk aranarak, Derneğimiz Kültür Evinde aşağıdaki gündemi görüşmek üzere toplanacaktır. Çoğunluk sağlanamadığı takdirde toplantı 11 Nisan 2021 Pazar günü 12:00'de Çiğdem Mahallesi Şehit Cihan Bayık Ortaokulu Toplantı Salonunda, **çoğunluk aranmaksızın**, yapılacaktır.

Tüm üyelerimize ve Mahalle sakinlerimize duyurulur.

Toplantıya girişte HES kodu sorgulaması, ateş ölçümü yapılacak ve maske/mesafe kurallarına uyulacaktır.

GÜNDEM

1. Açılış, toplantı yeter sayısının tespiti, Saygı Duruşu ve İstiklal Marşı.
2. Divan Başkanı ve iki yazıcı üye seçimi ile Divan Başkanlığına toplantı tutanağı imza yetkisinin verilmesi.
3. Gündemin okunması, varsa değişiklik önerilerinin alınması ve görüşülmesi, gündemin oylanması.
4. Onur Üyeliği için tekliflerin alınması ve görüşülerek onur üyeliği verileceklerin belirlenmesi.
5. Yönetim ve Denetim Kurulları Faaliyet Raporlarının okunması.
6. Faaliyet raporları ile ilgili görüşlerin alınması ve ibralarının ayrı ayrı oylanması.
7. 2021 yılı faaliyet planı ve tahmini bütçe
8. Yeni Yönetim ve Denetim Kurullarının seçilmesi.
9. Taşınır taşınmaz mal edinimi için YK na yetki verilmesi
10. YK üyelerinden birine toplamı asgari ücreti geçmemek üzere huzur hakkı ödenebilmesi konusunda YK'na yetki verilmesi.
11. Tüzük değişikliği önerilerinin görüşülmesi ve oylanması.
12. Dilek ve temenniler, kapanış.
13. 25.yıl kutlaması (okul bahçesinde)

Yönetim Kurulu

ÇİĞDEM EĞİTİM, ÇEVRE VE DAYANIŞMA DERNEĞİ

MİSYON (ÖZ GÖREV)

Mahalleli olma kültürünü yaygınlaştırarak;
mahalle sakinlerinin yaşam kalitesini
yükseltmek ve karar alma süreçlerinde etkili
olmak.

VİZYON (ÜLKÜ)

Mahalleli olma ve dayanışma kültürünün etkin
olduğu, bölgesel ve ulusal karar alma
süreçlerinde etkili olan, yaşam alanlarıyla farklı
özellikteki bireylerin (yaş, cinsiyet, engelli)
mutlu olduğu bir mahalle olmak.

Değerlerimiz

Şeffaf: Dernek, karar ve uygulamaları ile ilgili her türlü bilgi ve belgeyi paylaşır.

Gönüllü: Derneğin tüm çalışmaları gönüllülük esasına dayanır.

Dayanışmacı: Dernek, uygulamalarında; çevreye ve toplumsal olaylara duyarlı, yardımsever, paylaşımcı ve özverili bir yaklaşım sergiler.

Ön yargısız: Dernek tüm uygulamalarında önyargısız davranır. Farklı fikir, görüş ve önerilere açıktır.

Siyasi partilere karşı tarafsız ve bağımsız: Dernek, farklı siyasi görüşlere saygılıdır, eşit mesafede durur.

Katılımcı: Dernek, kararlarını katılımcılık anlayışı (ilgili tüm taraflar, kadınlar, çocuklar, engelliler, yaşlılar vb.) ve uzlaşa ile alır. Misyon, vizyon ve değerleri doğrultusunda toplumsal karar alma mekanizmalarına katılır. Mahalleyi ilgilendiren her konudaki kapsamlı çalışmayı, ortak anlayış, işbölümü, yetki ve sorumlulukları belirleyip kabul gördükten sonra yurttaşlık bilinci ile ele alır.

Öncü: Dernek örnek uygulamaları ile toplumda ve çevresinde öncü bir rol üstlenir.

Öğrenen Bir Organizasyon: Değişim ve gelişime açıktır, bunun için tüm fırsatları değerlendirir.

Mahalleli olmak demek; Mahalleli olma ruhuyla (dayanışma, birlikte yapma, hareket etme ve iyi komşuluk), örgütlü yapıyla, tüm karar süreçlerine dahil olmak, mahallesinin yaşam kalitesini yükseltirken otoritelere ve diğer örgütlenmelere yardımcı olmak.